

Medlemmer af Folketinget Villy Søvnald (SF), Anne Baastrup (SF) og Aage Frandsen (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til socialministeren:

»Hvad agter regeringen at gøre for at lukke svælget mellem løfterne om bedre forhold for de socialt dårligt stillede og virkeligheden, der har budt på nedskæringer i kommuner og amter?« (Forespørgsel nr. F 6).

Medlemmer af Folketinget Kristen Touborg (SF), Aage Frandsen (SF) og Jørn Jespersen (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til fødevarerministeren:

»Hvordan agter regeringen konkret at fremme bæredygtigt fiskeri i Danmark og EU?« (Forespørgsel nr. F 7).

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortrædere for folketingsmedlemmerne Bendt Bendtsen (KF) og Per Stig Møller (KF).

Formanden:

Medlemmer af Folketinget Bendt Bendtsen (KF) og Per Stig Møller (KF) har begge søgt om orlov fra den 3. oktober 2002, jf. forretningsordenens § 41, stk. 3, litra d.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderne indkaldes som midlertidige medlemmer. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

Formanden:

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at følgende godkendes som midlertidige medlemmer af Folketinget fra og med den 3. oktober 2002:

1) 1. stedfortræder for Det Konservative Folkeparti i Fyns Amtskreds, direktør Jørgen S. Lundsgaard, i anledning af Bendt Bendtsens orlov.

2) 2. stedfortræder for Det Konservative Folkeparti i Vestre Storkreds, finansjournalist Nils-Ole Heggland, i anledning af Per Stig Møllers orlov, da 1. stedfortræder ikke ønsker at indtræde som midlertidigt medlem.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 124 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forhandling om redegørelse nr. R 1: Statsministerens redegørelse ved Folketingets åbning.

(Redegørelsen givet 1/10 2002. Meddelelse om forhandling 1/10 2002).

Formanden:

Jeg gør opmærksom på, at der under denne sags behandling også kan omtales den næste sag på dagsordenen, nemlig første behandling af forslag til finanslov for finansåret 2003.

Jeg gør i øvrigt opmærksom på, at reglerne for korte bemærkninger praktiseres er omdelt til Tingets medlemmer, og jeg skal derfor ikke gennemgå dem nærmere her, men vi har jo i dag en taletid på indtil 20 minutter for ordførere.

Og så er forhandlingen åbnet.

Kl. 10.05

Forhandling

Jens Rohde (V):

Reklamer på tv kan faktisk i særlige tilfælde bibringe mere end blot et godt købstilbud. Der er selvfølgelig de dårlige tyske oversynkroniserede reklamer, hvor det bagefter kræver en tang at få tærerne rettet ud. Men der findes også de gode reklamer, reklamer med humor eller gode dob-

beltbudskaber, som har til formål at få seeren til at tænke videre.

De fleste kender nok reklamesloganet »Lidt mere overskud i hverdagen«. Reklamen er ikke bare god, fordi den leger med ordene. På sin helt egen diskrete facon viser den, hvordan man genererer lidt mere overskud i hverdagen til andre.

Godt nok handler reklamen dybest set om penge, men den handler også om, at det ikke altid behøver at koste det store at gøre hverdagen lidt lettere for hinanden. Og budskabet rammer plet, for vi ved det jo godt.

At gøre vores hverdag bedre for hinanden behøver ikke altid at koste en masse penge. Det behøver ikke nødvendigvis at være bevillinger på finansloven, der afgør, om vi kan gøre en forskel – hverken som regering, som amt, som kommune, som institution, som menneske.

Langt det meste af det, som forhindrer os i at forandre vores hverdag til det bedre, er udelukkende det, der sidder mellem ørerne på os. Det handler dybest set om vores personlige ansvar.

At vi alle tager et personligt ansvar er helt afgørende, hvis en af vores største og vigtigste udfordringer for Danmark i de kommende år skal lykkes, nemlig at få flere i arbejde. Regeringen har sat sig som mål, at beskæftigelsen skal øges med 87.000 personer i perioden frem til år 2010. De 20.000 skal komme fra et fald i ledigheden, resten skal komme, ved at vi øger arbejdsstyrken.

Når man tænker på, at der de seneste mange år er blevet færre og færre hænder på arbejdsmarkedet, så er den udfordring gigantisk. I dag er en fjerdedel af befolkningen i den arbejdsdygtige alder ude af arbejdsmarkedet. Det skal vi lave om på. Det er en enorm udfordring, men der er ingen vej udenom, det skal lykkes. Alternativet er højere skatter, og det er dårligere offentlig service. Det er et vilkår, som alle i samfundet må og skal forholde sig til, og der er ingen lette løsninger.

Alle, regeringen, Folketing, kommuner, amter, arbejdsgivere, fagbevægelse, arbejdsformidling, ledige, mand som kvinde, har vi et ansvar for at løfte den opgave, og der er brug for alle gode ideer.

Regeringen har fremlagt sit udspil, der skal bidrage til, at flere mennesker arbejder og skaber værdier for samfundet og dermed også for hinanden. Overskrifterne er:

1. Vi skal satse på rigtig uddannelse til alle.

2. Der skal være enkle og effektive tilbud til de ledige.

3. Når vi aktiverer folk, skal de i rigtigt arbejde.

4. Ledige og ikke mindst indvandrere skal have mulighed for at vise virksomhederne, hvad de duer til.

5. Vi skal sikre effektive rådigheds- og sanktionsregler.

De ledige skal stå til rådighed for arbejdsmarkedet og søge de job, som de kan bestride.

Det skal også altid kunne betale sig at arbejde, og vi skal også sikre os, at vi skal blive bedre til at se og udnytte de enorme ressourcer, som den ældre del af befolkningen kan bidrage med i kraft af ikke mindst stor erfaring.

For iværksættere og virksomheder skal det kunne betale sig at skabe arbejdspladser. Alternativet, ja, det er færre mennesker til at forsøge flere.

Regeringen har påtaget sig en kæmpeopgave, og vi tager den meget alvorligt i regeringspartierne, men vi kan ikke løfte opgaven alene. Det er i høj grad et personligt ansvar for alle, hvis vi skal nå målene.

Virksomhederne må spørge sig selv, om de gør nok for at holde på de ældre medarbejdere. De må spørge sig selv, om de tager det rummelige arbejdsmarked alvorligt. Fagbevægelsen må spørge sig selv, om man nu også gør de ledige en tjeneste ved at føre arbejdskamp i retten og forlange, at virksomheder skal betale erstatning, når de nu påtager sig et socialt ansvar. Og de ledige må spørge sig selv, om de nu også søger de stillinger, der er, selv om de måske ikke lige svarer til drømmejobbet.

Der er brug for positive svar på de spørgsmål. Alternativet er for få hænder på arbejdsmarkedet, flaskehalse, som resulterer i lønpres, dårligere konkurrenceevne og yderligere arbejdsløshed.

Kl. 10.10

Det personlige ansvar er også helt afgørende for, om vi kan sætte skatterne ned. Regeringen arbejder utrætteligt på at gøre det muligt at sikre ægte skattelettelse på arbejde fra 2004. Men det må stå soleklart, at skattelettelse kræver en evne til at holde igen på de offentlige udgifter. Det er ikke kun politikernes ansvar, det er også befolkningens ansvar. Alternativet, ja, det kender vi jo, er de evindelige små, men mange nøk med skatteskruen i opadgående retning.

Jeg vil gerne slå helt fast, at Venstres udgangspunkt er, at skattestoppet er kommet for

at blive. Men det forhindrer jo ikke, at skatten sættes ned. Det eneste, som forhindrer skattelettelser, er udgifterne. Så enkelt kan det faktisk siges. Så meget desto mere tankevækkende er det, at oppositionen nu pludselig kan noget, som den ikke kunne, mens den sad med magten i 9 år. Eller kan den?

Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre bedyrer igen og igen, at skatten faldt under den tidligere regering. Alligevel lancerer partierne deres skatteudspil med bemærkninger som: Det er grotesk, at skatten på arbejde i Danmark er så høj, og skattestoppet holder Danmark fast i et uheldsmæssigt skattesystem. Samtidig påstår partierne hårdnakket, at et stop for stigningen i skatter og afgifter udløser en massakre på vel-færden.

Alle stiller krav om, at der skal flere penge til ulandsbistand, flere penge til naturreform, flere penge til folkeoplysning, flere penge til kultur, til madpakker, økologi, boliger, til ikkekompetencegivende uddannelser osv., osv. Enhver omprioritering bliver kategorisk afvist, og hvad værre er: Stort set ingen bliver anvist. Men alligevel skal skatten ned. Det hænger jo ikke sammen, og det ved danskerne også godt.

Venstre vil fastholde, at den samlede beskatning af danskerne ikke må stige. Alternativet giver jo egentlig sig selv; det er skattehop frem for et skattestop.

Når man ser på, hvad skattestoppet får skyld for af ulykker, forekommer de mange krav til skattelettelser nu også en lille smule hule.

Se, nu sidder jeg jo selv i et byråd derude, hvor man siger, at virkeligheden er – og det er den skam også. Virkeligheden, der hvor jeg sidder, er, at det absolutte socialdemokratiske flertal giver skattestoppet skylden for de besparelser for børn og ældre, som kommunen gennemfører, og det, selv om man slet ikke overholder skattestoppet, men hæver skatten. Kassebeholdningen bliver fordoblet, der bygges scenetårn til store musikarrangementer, stadionhallen bliver udvidet, og vi har også svømmehal, musikskole, kæmpestadion ligesom mange andre kommuner. Det er godt, og det er fint. Viborgenserne er glade for det, vi er glade for alt, der bliver lavet i Viborg, og vi er stolte af det. Jeg kan også godt forstå, at der er mange kommuner, som nu har de samme planer med alle de her stadioner. Men man skal ikke komme og fortælle, at det er regeringens skattestop, der er skyld i besparelserne på kerneydelser.

Kommunerne har i forhold til år 2001 et merforbrug samlet på 4,8 mia. kr. i 2003. Det er sandheden. Nuvel, der er kommuner, som ikke har så stærk en økonomi, men her har regeringen jo givet netop disse en kraftig saltvandsindsprøjtning, som jeg ved har vakt stor begejstring i de fattigste kommuner.

Endelig kan man jo også tage ved lære af de kommuner, som på glimrende vis har anvist veje til at få udgifterne på kontanthjælp, sygedagpenge og anbringelser af børn ned.

Se, skattestoppet får også skylden for de omlægninger, som man f.eks. laver på sygehusområdet i Århus Amt. Men det er jo en stor misforståelse. Ingen skattestigning vil kunne afhjælpe, at man i Århus Amt står og mangler f.eks. 100 specialister. Sundhedsområdet er desuden blevet tilført 3,7 mia. kr. i år 2002 i forhold til år 2001.

De sygehusomlægninger, som finder sted ude i amterne, handler om noget helt andet, nemlig at sikre optimal kvalitet og international høj standard i vores behandlinger. Vi må som danskere gøre op med os selv, om vi vil have sygehuse med alle funktioner i alle nærområder, eller om vi ønsker en behandling af høj international standard, som kan gøre flere folk raske. Det koster menneskeliv i dag, at specialerne er spredt ud over alt for mange hospitaler. Vi har sygehuse med specialer, der kun benyttes to-tre gange om året. Det er ikke alene uholdbart, det er faktisk også farligt.

Der er sket sygehusomlægninger også i den tidligere regerings tid. Mere end 20 sygehuse lukkede under den tidligere regering, og det er fortsat nødvendigt at lave sygehusomlægninger for dem, som ikke har gjort det i tide. Men omlægninger er jo ikke nødvendigvis det samme som, at hospitaler behøver at lukke. Nogle kan specialiseres, og andre kan fungere f.eks. som nærhospital for ældre medicinske patienter, for hvem 40-50 km er en stor afstand.

Kl. 10.15

Vores sundhedsvæsen står over for enorme udfordringer i de kommende år. Vi skal opbygge en fornuftig, rationel struktur med færre, men til gengæld stærke faglige specialenheder med stor kapacitet. Alternativet er dårligere behandling, stigende ventelister, flere dødsfald og udhuling af tilliden til vores offentlige sundhedsvæsen.

Jeg ved godt, at det gør ondt at lave sådan nogle omlægninger. Og jeg skal heller ikke blande mig direkte i amternes prioritering, men det

er bidende nødvendigt, at hver borger gør op med sig selv, om man fortsat vil have, at det skal koste menneskeliv, at alle sygehuse skal rumme alle aktiviteter, eller om man vil, at behandlingen kommer helt i top. Det er et personligt ansvar at træffe sådan et valg.

Det er også et personligt ansvar at udvise omsorg for de mennesker, som ikke kan klare sig på lige fod med andre. Solidaritet og ansvarsfølelse for vores medmennesker er ikke noget, man bare kan parkere på finansloven. Jeg ved godt, at socialisterne synes, det er sådan en dejlig ting at gøre, for så kan man ligesom måle sin egen godhed.

Ja, der skal også penge til – måske også mange. Heldigvis har vi også i dag fået dokumenteret, at alt tyder på, at indsatsen over for stofmisbrugere, hjemløse, prostituerede, sindslidende og alkoholmisbrugere faktisk øges i amter og kommuner. Det er det uafhængige institut, Oxford Research, der for Rådet for Socialt Udsatte har fået foretaget en uafhængig budgetanalyse.

Tilmed har regering og Folketing afsat 670 mio. kr. – det er satspuljemidlerne – plus ekstra 200 mio. kr. til indsatsen for de udstødte grupper, ligesom der nu løbende vil blive afsat 500 mio. kr. om året til en indsats for de ældre. Men det afhjælper jo ikke vores måske allerstørste problem i samfundet, nemlig ensomhed. Vi må kunne forlange af hinanden, at vi som minimum tager et ansvar og er der for vores egne forældre. De har givet os vores opvækst, ja, givet os livet. Er det for meget forlangt, at vi midt i vores selvrealiseringsiver også selv tager et ansvar?

Er det for meget forlangt, at vi passer vores børn, når vi har ferie? Flere børnehaver måtte sidste år betale forældrene for at tage deres børn i ferierne, så man kunne afvikle ferie i institutionerne.

Jeg kan i hvert fald sige, at hvis vi skal bryde den sociale arv, er det nødvendigt at tage et ansvar – det gælder for forældre såvel som for daginstitutioner og skoler. Også her har vi af reserven afsat ekstra midler til det initiativ, som kommer fra regeringen i de nærmeste dage, 65 mio. kr. som en start allerede i år.

I Venstre vil vi gerne sikre gode tilbud til vores børn, til vores ældre og til de svageste. Vi ikke alene vil, vi skal. Men vi skal også turde sige til hinanden, at vi alle har et personligt ansvar for den måde, vi forvalter vores liv på – i forhold til os selv og i forhold til vores nærmeste. Alternativet er mere institutionalisering, mere ensomhed og mindre menneskelighed.

Heldigvis er der mange, som hver dag gør en kæmpe indsats for de mest sårbare i vores samfund. De påtager sig ansvar og skaber livskvalitet; de findes i både familier, institutioner og i frivillige organisationer; de viser hver dag vejen for os andre. Måske vi alle skulle tænke på at betrede den vej lidt oftere.

At påtage sig et ansvar er i høj grad også det, det drejer sig om, når vi skal udvide EU og samle det Europa, som igennem hele min levetid i hvert fald og mere til har været opdelt i Øst og Vest – en opdeling, som bestod af dem og af os. De gode og de onde med vekslende fortegn, alt efter hvilken side af Muren man nu så det fra. Historien giver os chancen, og fremtidige generationer vil ikke kunne tilgive os, hvis vi ikke udnytter den nu.

Jeg forstår godt, at mange måske synes, at det kan være uoverskueligt. Men jeg tror også, at mange af de mennesker, som gør knuder og vrider sig lidt ved tanken om, at vi skal udvide EU, give fri bevægelighed for varer, personer og befolkninger, rent faktisk glemmer den fare, der ligger i, at vi, der er født i 1970'erne, slet ikke opererer med krig som en risiko i vort billede af Europa. Vores generation har aldrig oplevet krig i vores nærområde. Derfor tror vi heller ikke rigtig på, at den kan opstå igen.

Vi har godt nok stadig en stor aldersgruppe, som godt ved, at demokrati og flerpartisystemer ikke er nogen selvfølge i Europa, for vi husker Muren. Vi, der har rejst i de tidligere Warszawa-pagtlande, ved også, hvad der var bag Muren. Men det vil vores generations børn jo aldrig helt komme til at forstå. Spørg bare de skoleelever, som vi fra tid til anden viser rundt her på Christiansborg, om de kan forholde sig til, hvad der egentlig skete, da Muren faldt. Det kan de ikke rigtig.

Kl. 10.20

For langt de fleste af os er krig i vores del af Europa noget utænkeligt, og demokrati og rettigheder er en selvfølge. Man kan sige, at det jo er et positivt tegn, for det fortæller noget om, at undertrykkelsen hører fortiden til. Men vi må aldrig glemme, at menneskets historie først og fremmest er krig og udslettelse.

Tal, som man kan hente i FN, fortæller menneskets rystende historie. Inden for de sidste godt 5.000 år har der været 14.500 krige, som har krævet 1.000.240.000 menneskeliv og kun levet et pusterum på 292 år med fred.

Lad os se på vort eget århundrede. Jeg vil springe over de to verdenskrige, den russiske og

den kinesiske revolution, den spanske borgerkrig og gå direkte videre til vores egen tid. Alene i tidsrummet mellem 1960 og 1982, som var en relativt fredelig periode, har der været 65 væbnede konflikter. De har krævet ikke mindre end 11 millioner døds ofre, og hertil kan man jo så lægge krigen mellem Irak og Iran, Golfkrigen, borgerkrigen i Somalia, Afghanistan, Jugoslavien, Rwanda osv. Det er faktisk helt umuligt at holde styr på antallet af krige. Hvis man samtidig lægger de godt 35 latente mindretalskonflikter i Europa oveni, har vi vel dokumentation nok for, at krig frem til nu har været menneskets forhadte, men også uadskillelige følgesvend.

Det er derfor, vi skal samle Europa, og det er derfor, vi skal udnytte den eneste chance, vi har nu, for i bogstaveligste forstand at binde os til hinanden, binde os til et fælles ansvar for det Europa, som vi har et skæbnefællesskab med. Det er et personligt ansvar for alle europæere at få samlet Europa, og trods fejl og mangler i EU er der ikke noget alternativ til EU. Vi har siden 1989 talt om at genforene Europa. Nu er det tid til handling.

Alternativet? Ja, det kan man jo kun gisne om, men enorme frustrationer kommer vi i hvert fald ikke uden om, og man bør stille sig selv spørgsmålet, om man er villig til at tage ansvaret for et delt Europa. Det er vi ikke i Venstre.

Det er stadig tid til forandring i Europa og i Danmark. En lang række af de initiativer, som regeringen gennemførte i sidste samling, skal følges op. Det er nu, vi langsomt skal begynde at kunne se resultaterne, og Venstre er hele tiden parat til at tage ansvar for nye reformer, der kan sikre, at vi når vores mål.

Resultaterne skal evalueres, og vi vil være parate til at foretage nødvendige prioriteringer og lovændringer som en konsekvens af det, vi siger, det, vi gør, og det, vi har gjort. I Venstre følger vi nøje resultaterne af vores udlændingepolitik, vi følger nøje op på vores sundhedspolitik, og vi er parate til at videreudvikle modeller for det frie valg, og vi arbejder målbevidst på at smidiggøre den offentlige sektor.

Regeringen har allerede fremlagt godt 200 regelforenklinger i den private sektor. Det arbejde fortsætter, men nu bør turen også komme til det offentlige. Det er hårdt tiltrængt, at vi får gennemgået det enorme bureaukрати, den dobbelte sagsbehandling, overflødig papirarbejde og dobbelt kontrol af de kommunale medarbejdere.

Al den tid, der bruges på at føre kontrolbøger og udfærdige evalueringsskrivelser, går fra plejen af de ældre, af vores børn og af de syge. Det er ofte regler, som vi alle i dette Folketing har et ansvar for. Nogle er opfundet af den ene side af Folketinget og andre af den anden side, men det er os, som har skabt dem. Det er os, som har et ansvar for at gøre op med dem.

Alternativet er flere penge til mere administration og færre ressourcer til omsorg og pleje. Vi skal rive regelmurene ned og give ansvar og kompetence og tillid tilbage til de mennesker, som hver dag kæmper for at få tiden til at hænge sammen under bureaukратиets åg. Det skal vi, fordi det er borgerne, det først og fremmest handler om. Det offentlige er til for borgerne og ikke omvendt.

Men når det er sagt, er det stadig vigtigt at understrege det personlige ansvar hos hver enkelt dansker til at få tingene til at glide lidt lettere. Lad mig sige det igen: Det behøver ikke altid at koste en masse penge at gøre tingene lettere og bedre for hinanden. Det handler i høj grad om måden, hvorpå vi forholder os til livet; om vi vælger at tage et ansvar frem for hele tiden at stille os selv i offerrollen.

Livet består af nødvendighed og af mulighed. Nødvendigheden er det, jeg ikke kan lave om på. Muligheden er måden, jeg forholder mig til livets nødvendigheder på. Og det er her, vores udfordring som mennesker ligger. På trods af vejret. På trods af systemet. På trods af tiden. På trods af de unge. På trods af de gamle. På trods af politikerne. På trods af de umulige børn, den umulige mand, konen og elskereren. På trods af alle umuligheder og nødvendigheder: Hvad kan jeg gøre, og hvordan får vi øje på, hvad hver enkelt af os i Danmark kan gøre?

Alternativet er jo, at den menneskelige værdighed forsvinder. Hvis du vil ændre verden, så start med dig selv. Det vil vi gerne i Venstre, og vi glæder os til i den nye samling at tage fat på opgaverne sammen med alle Folketingets partier.

Kl. 10.25

Formanden:

Jeg har foreløbig noteret tre ordførere og stedfortrædende ordførere, der ønsker ordet. Det er fru Line Barfod, fru Pernille Blach Hansen og hr. Holger K. Nielsen. Også fru Marianne Jelved og hr. Jann Sjursen har bedt om ordet.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Både statsministeren og Venstres ordfører kommer i deres taler ind på, at den sociale arv skal brydes, og det lyder jo smukt, det kan alle jo gå ind for. Problemet er bare, at her står vi igen over for regeringspartierne nysprog.

Når vi taler om at bryde den sociale arv, plejer det at handle om en bred indsats, om at sikre uddannelse til alle, om at gøre et forebyggende arbejde. Men når Venstre taler om at bryde den sociale arv, handler det kun om de få. Dels taler man kun om indsatsen over for de allerdårligst stillede, narkomaner, alkoholikere, hjemløse, dels kan man tydeligt høre, at det også kun er de få, der skal bryde igennem.

Derfor vil jeg gerne spørge Venstres ordfører: Hvor mange flere bankdirektører skal vi have i Danmark, før Venstre mener, at den sociale arv er blevet brudt?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det ved jeg ikke. Men jeg har for eksempel engang været på bistandshjælp, og indtil videre er det da gået nogenlunde.

Den holdning, som fru Line Barfod giver udtryk for, må stå helt for hendes egen regning. For vi ønsker bredt i regeringspartierne og i Venstre at bryde den sociale arv. Det er en klar målsætning, vi har. Men fru Line Barfod måler det hele på, hvor mange penge der nu er sat af, og hvor mange penge man kan finde på de offentlige konti til at gøre noget ved det her. Virkeligheden er jo, at vi har postet milliarder af kroner ind i at gøre op med den sociale arv, år efter år efter år efter år, i årtier, men det har ikke hjulpet stort. Derfor er det nogle helt andre ting, vi skal have sat ind med.

Der kommer regeringen med et udspil, som har nogle principper, som jeg ikke lige kan nå at nævne her på nuværende tidspunkt, men vi kan jo vende tilbage til det. Men regeringen kommer med et udspil, som vi selvfølgelig håber at alle Folketingets partier vil deltage i arbejdet for. For det er en opgave, som ligger regeringen meget på sinde, og det er ikke kun for de få.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan høre, at Venstres ordfører stadig holder fast i, at det, man måler det på, er, om der er nogle få, der har brudt mønsteret, om der er nogle få, der har formået at blive folketingsmed-

lemmer eller bankdirektører. Men det, der for alvor viser, at vi har gjort en forskel, vil man ikke opsætte nogen mål for fra Venstres side.

Vi vil gerne være med til at se på nogle mål for, at der ikke er nogen, der bliver hængende i flere generationer i store sociale problemer. Vi vil gerne være med til at se på, hvad det er for nogle systemer, der forhindrer det. Det handler også om penge, og der kan man altså høre i Venstres ordførers tale, at Venstre åbenbart synes, det er en god ting, hvis kommunerne skærer ned på penge til anbringelse af børn. Vi synes faktisk, det er bedre, hvis der kommer flere penge til forebyggende arbejde, herunder også, at man gør, hvad man kan, for at de børn, der er i en særlig risikogruppe, kan få noget opbakning og kan komme et sted hen, hvor der er nogle, der kan hjælpe dem.

Vi vil gerne være med til at se på at fjerne systemer, men vi vil have nogle mål for, at det er den brede indsats, og at det er uddannelse, der hjælper, i stedet for nedskæringer på uddannelse, som vi har set det med voksenuddannelse, hvor deltagerbetalingen stiger.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er helt forkert, når fru Line Barfod siger, at vi siger, at kommunerne skal skære ned på de penge, der bruges til anbringelse af børn.

Det, jeg tager fat i her – og det er måske noget af det, der kunne udvides i kampen for at bryde den sociale arv bredt – er, at man f.eks. i Vojens Kommune har gjort det på den måde, at man laver en kontrakt med forældrene dér, hvor der er nogle problemer. Mange gange er det jo sådan, at børnene bliver mobbet i skolerne, fordi de ikke får – det er meget enkle ting – ordentligt tøj, får madpakke med, får de basale nødvendigheder i deres liv.

Kl. 10.30

Man har så i Vojens Kommune lavet en kontrakt mellem forældre og børn, der er frivilligt indgået, og så følger man op på, om den nu også bliver overholdt. Hvis den ikke bliver det, så fjerner man ikke børnene med det samme. Næh, man går ind med sådan en hjemme hos-hjælp. Man hjælper forældrene til at prøve at tage fat i nogle af de her ting. Man hjælper dem til at opbygge nogle rutiner, så de kan komme videre, og så børnene også kan komme videre.

Det forhindrer ikke alene store familietragedier; det sparer også penge i kommunekassen. Det er faktisk en positiv besparelse. Det var der

nogle kommuner, som måske kunne lære noget af. Det var det, jeg sagde.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Der var engang en børneudsendelse, der hed »Busters verden«. Det var om en dreng, der var tryllekunstner og levede i sin helt egen verden. Nu har vi fået en ny verden. Det er Venstres verden. Det handler om hokusfokus, om spindoktorsprog, om at sige noget andet end det, der foregår i virkeligheden. Man skal bl.a. kunne gå fra at være bistandsklient til at være bankdirektør, selv om alle i Danmark ved, at det er meget nemmere at gå den anden vej.

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til Venstres ordfører. Nu har man gennemført en række ting, der netop hindrer muligheden for folk til at bryde den sociale arv: arbejdsløses børn skal bagest i køen, kommer måske aldrig i daginstitution, kommer aldrig ud at møde andre børn; Venstre vil sortere børnene i folkeskolen, og det gør måske, at de, der med en dårlig baggrund får en lidt dårlig start, har svært ved at komme videre.

Hvis man som voksen ikke har fået en uddannelse, men ønsker at bryde sin sociale arv ved f.eks. at tage hf-fag eller ved at tage en almen voksenuddannelse, så bliver man pålagt brugerbetaling. Det er sandelig en stor, udstrakt hånd, Venstre giver.

Men alle de her ting skal vel så laves om nu?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Vi kan i hvert fald høre, at fru Pernille Blach Hansen og Socialdemokratiet ikke har fundet på noget som helst nyt og ikke tænker nye tanker. Det bærende princip er stadig væk: Hvad alle ikke kan lære, det skal ingen lære. Så ikke noget med, at vi laver en udfordrende skole, som man f.eks. har haft succes med i Finland, og som har givet store resultater, for der har man langt større succes med at bryde den sociale arv. Næh, det skal være lighedsskolen, som får lov til at lade os alle sammen i stikken.

Regeringen kommer med et oplæg, som bredt skal arbejde videre på at prøve at bryde den sociale arv. Det arbejder med nogle principper for at bryde den negative sociale arv: indsatser i forhold til børns trivsel, dagtilbud, nærmiljø og uddannelse samt forældrenes arbejdssituation. Og så skal vi have den direkte indsats, som jeg var inde på før, når det går galt i forhold til barnet og familien.

Før det udspil kommer på banen, er det da lidt pudsigt, at fru Pernille Blach Hansen og andre sådan forudskikker, hvad det er, vi egentlig har tænkt os at gøre en indsats over for.

Jeg kan bare sige, at alt det med pengene har vi prøvet på i så mange år, og det nytter altså ikke noget bare at parkere det her problem på finansloven.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil gerne starte med dybt og inderligt at beklage, at jeg gør Venstre ansvarlig for det, man har gennemført. Det må tages som en stor fejl. Jeg hørte ellers lige hr. Jens Rohde sige, at man personlig skulle tage et ansvar: Det drejer sig om måden, vi forholder os til livet på.

Nu beder jeg bare Venstres ordfører om at forholde sig til det, man har gennemført i sidste periode, f.eks. at man nu skal have brugerbetaling på forskellige typer uddannelse, særligt for dem, der ingen uddannelse har i forvejen. Jeg beder Venstres ordfører forholde sig til det, man har været fremme med fra regeringens side om, at nu skal arbejdsløses børn kunne skubbes bagest i køen, og at nu skal man kunne sortere børnene i folkeskolen. Tilbage til den sorte skole, som jo åbenbart er Venstres vej i fremtiden.

Hvordan harmonerer det med muligheden for at bryde den sociale arv, hvis man som barn af en arbejdsløs bliver skubbet ud af daginstitutionen, hvis man så kommer i folkeskole og bliver placeret på et lavt hold, fordi man ikke har fået en særlig god start, og når man så som voksen vil gøre noget ved det og så skal til at betale for det selv? Hvordan harmonerer det med at give folk nogle muligheder, nogle chancer? Og hvordan synes hr. Jens Rohde selv, det går med personlig at tage et ansvar for det, der er regeringens politik?

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg tager gerne et ansvar for den politik, vi fører, for den er rigtig.

Hvis vi nu tager voksenuddannelserne: Det er jo ikke sådan, at man ikke får refunderet det. Det sker endda direkte enten via arbejdsformidlingen eller kommunen, som kan lægge pengene ud, hvis man f.eks. tager en hf. Hvis man er SU-berettiget, får man pengene direkte via SU'en.

Hvis man tager nogle relevante fag på f.eks. VUC, eller hvis man tager 9. klasse i dansk, en-

gelsk og matematik, så skal man betale 100 kr. pr. fag. Det er 300 kr. Det er det, det handler om i den betaling, man kan blive udsat for, hvis man som voksen vil til at tage nogle fag.

Skulle det ødelægge et projekt om at bryde den negative sociale arv? Jeg tvivler meget på det, for der er ikke noget, der påviser, at der er en sammenhæng mellem alle de penge, vi putter ind i projekterne – vi har puttet penge i dem siden 1970'erne, og det har været en tordnende fiasko – og så det at bryde den sociale arv.

Så det er der ikke noget problem med og slet ikke i forhold til folkeskolen, hvor vi netop forsøger at gøre noget ved den negative sociale arv ved at gøre op med lighedsskolen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg vil sådan set godt kvittere for, at regeringen har taget dette vigtige emne op, nemlig den sociale arv. Det er jo noget, som socialforskerne har analyseret i de seneste 40-50 år, og mig bekendt er det ikke taget så tydeligt op som her. Det kan så også være en kritik af den tidligere regering, altså at den ikke har gjort nok ved det emne.

Men jeg synes, det er så vigtigt, at vi får en ordentlig diskussion af det her i Folketinget, og at alle partier går konstruktivt ind i den debat.

Men så er vi altså også nødt til at se på, hvordan virkeligheden er uden for det her hus. Jeg må tilstå, at jeg ikke kan forstå, hvordan en regering kan komme med de her meldinger og samtidig foreslå, at børn af arbejdsløse skal sættes bagest i køen. Det er så ondt et forslag, at man ikke gør sig forestillinger om det.

De mennesker, der bliver arbejdsløse, bliver ramt økonomisk, socialt og menneskeligt. Det påvirker også de arbejdsløses børn. Hvorfor skal de rammes dobbelt af det her? Hvorfor skal de rammes af, at deres forældre både er arbejdsløse, og at de ikke kan få en plads i en børnehave sammen med andre børn?

Jeg synes ikke, det her hænger sammen, at regeringen, når den vil bryde den sociale arv, kommer med et så gennemført ondskabsfuldt forslag, som den gør her.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er sådan set fair nok, at hr. Holger K. Nielsen er imod den prioritering, vi har. Vi har jo ikke gjort det for at være ondskabsfulde. Det ved hr. Holger K. Nielsen også godt.

Nej, det handler om – skal vi ikke lige allerførst slå det fast – at langt de fleste kommuner i dag har børnepasningsgaranti. Det er jo ikke sådan noget med, at man vedblivende kan sende børnene bagest i køen.

Det er i den enkelte situation, man skal kunne vurdere, hvorvidt et menneske har muligheden for at komme ud på arbejdsmarkedet, komme tilbage på arbejdet måske efter en orlov, eller hvad det kan være. Så skal man have muligheden. Så skal det jo ikke være sådan, at fordi der ikke er en institutionsplads, kan man ikke komme på arbejde.

Derfor er vi nødt til at sige, at i det enkelte tilfælde, der måtte være, hvor der simpelt hen er fyldt op, og hvor man ikke har en institutionsplads, må det være dem, der har et arbejde, som har det største behov. Og så skal man selvfølgelig arbejde videre på at finde en institutionsplads.

Men det kan jo ikke være sådan, at vi forhindrer folk i at gå på arbejde, fordi de ikke kan få passet deres børn. Det ville da være den stik forkerte retning at gå, vil jeg sige til hr. Holger K. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Sagt til hr. Jens Rohde: Jeg taler om den sociale arv. Jeg synes, det er et perverst menneskesyn, der gør sig gældende her.

Hr. Jens Rohde betragter mennesker som produktionsfaktorer, som hjul i det store økonomiske maskineri i stedet for som mennesker. Hvis det kan betale sig af hensyn til produktionen, skal man gøre sådan og sådan. Så skal man sætte børn af arbejdsløse bagest i køen.

Til hr. Jens Rohde vil jeg sige: Jeg betragter mennesker som mennesker. Børn af arbejdsløse er lige så meget mennesker som børn af forældre, der har et job. Børn af arbejdsløse har lige så stort et behov for at få en plads i en børnehave som børn af forældre, der har et job.

Kl. 10.40

Jeg synes virkelig, at vi, også når vi diskuterer den sociale arv, skal have det der menneskelige udgangspunkt, i stedet for det der økonomiske, erhvervspolitiske, erhvervsmæssige udgangspunkt, som hr. Jens Rohde giver udtryk for.

Jeg synes, det er udtryk for et menneskesyn, som jeg ikke deler. Men jeg tog jo åbent imod diskussionen. Jeg synes, vi skulle tage en debat. SF vil gå ind i debatten om det her, åbent, konstruktivt, positivt.

Men så er vi også nødt til at se på de realiteter, der er. Jeg kan ikke se, det hænger sammen hos regeringen, at man vil gennemføre det her forslag, som jeg synes er så gennemført ondskabsfuldt. Det er muligt, at regeringen ikke er ondskabsfuld, men forslaget er ondskabsfuldt mod de børn, hvis forældre er arbejdsløse.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Sagt til hr. Holger K. Nielsen: Det er godt nok synd for de børn, der er tvunget til at være sammen med deres forældre! Det er ondskabsfuldt. Det synes jeg er et mærkeligt menneskesyn, eller hvordan man nu kan sige det, at give udtryk for her.

Der skal jo ikke herske tvivl om, at hvis der, når man vurderer den sociale og pædagogiske indsats, er behov for en ekstra indsats dér, jamen så skal de ikke bag i køen, for så vil man tage hensyn til det. Og i langt de fleste kommuner er der stadig væk børnepasningsgaranti.

Så problemerne vil opstå i ganske få tilfælde. Men er der behov for en social eller en pædagogisk indsats, bliver der også taget hensyn til det. Derfor har jeg meget vanskeligt ved at se, at det her skulle være noget specielt ondskabsfuldt, og jeg kan slet ikke se, at det skulle have nogen som helst betydning i forhold til diskussionen om den sociale arv.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nu skal det handle om skat.

I Finansministeriets seneste udgivelse, jeg tror, den hedder »Fordeling og incitamenter 2002«, kan hr. Jens Rohde læse, at den tidligere regering gennemsnitligt – jeg kan ikke citatet, jeg har ikke udgivelsen med – har sænket margi-nalskatten med 5 pct. Pinsepakken er indfaset med den sidste fase her i år, hvor bundskatten sænkes med ¾ pct.

Derfor har Det Radikale Venstre lavet en plan for, hvordan vi kommer videre fra 2003. Vi har lagt et forslag frem, hvor vi tager fra erhvervs-livets lommer til borgernes lommer, hvor vi tager fra bureaukратиets lommer til borgernes lommer. Det vil Venstre ikke være med til. Det beklager jeg.

Dansk Industri har regnet på Det Radikale Venstres forslag og beregnet, at det vil give 50.000 flere arbejdspladser. Hvad har Venstre og hr. Jens Rohde imod det? Jeg vil gerne vide, hvad Venstres bud er. Vil skattestoppet lempe

skatten så meget, at borgerne kommer i arbejde i den størrelsesorden, som Det Radikale Venstre har budt? Hvad er Venstres plan størrelsesmæssigt?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Sagt til fru Marianne Jelved: Det var jo det, jeg var inde på i min tale. Når vi taler størrelsesmæssigt, afhænger det jo af udgifterne. Så afhænger det jo af, hvor gode vi – Folketingets partier – er til at holde styr på udgifterne.

Jeg synes, der er mange gode elementer i det radikale skatteforslag. Det vil jeg gerne kvittere for, for grundlæggende synes vi, at alle skatter er for høje i Danmark. Så fint nok med det.

Det, der bare er problemet, er, at man vil op-hæve skattestoppet, og det vil sige, at de gevinster, borgerne kan hente på det radikale skatteforslag, jo vil blive spist op af kommunale skat-testigninger, amtslige skattestigninger og så-mænd også af ejendomsværdiskatten. Det viser historien jo. Historien viser jo, at fleksible skat-ter også fører til en højere samlet beskatning.

Og så er jeg altså nødt til at sige til fru Mari-anne Jelved, at de penge, man anviser i besparel-ser, har man jo allerede brugt mange, mange, mange gange igen. Det er alt det, som den her regering har foretaget sig, og som Det Radikale Venstre har sagt, at de vil tilbagerulle.

Kl. 10.45

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal gerne forære hr. Jens Rohde vores kontogennemgang for vores finanslovsforslag og dermed tilbagevise det, der bliver insinueret her til sidst.

Men jeg konstaterer, at skattestoppet er den eneste begrundelse, hr. Jens Rohde kan finde for at ikke ville ændre på skattesystemet, således at man kunne give et ordentligt dynamisk bidrag til at løse den gigantiske opgave, som Venstre og Det Radikale Venstre er enige om vi skal løse. Derfor spørger jeg hr. Jens Rohde: Er det virkelig sådan på grund af et spektakulært forslag om skattestop, at Venstre ikke vil være med til at opkræve f.eks. 5 mia. kr. på en anden måde, end vi gør i dag, hvis det kan give 20.000 flere arbejds-pladser? Det vil Venstre ikke være med til på grund af skattestoppet. Skattestop er det eneste skjold, hr. Jens Rohde kan hænge op, og jeg får ikke svar på nogen af mine spørgsmål. Venstre er virkelig et stift system.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Skattestoppet forhindrer jo ikke, at man kræver noget sat op et sted og noget mere sat op et andet sted, hvis bare man bliver kompenseret for det. Det er det, der er hele ideen i skattestoppet. Så kan fru Marianne Jelved kalde det spektakulært og et skjold, og hvad ved jeg.

Det er fint nok, at vi er uenige om det. Men jeg hører altså til dem, som synes, at skattestoppet er genialt, fordi det forhindrer, at vi får en yderligere beskatning af den danske befolkning på den ene eller den anden måde. Vi kender jo godt de gamle metoder med at flytte pengene fra personskatten over til en lang række afgifter. Fru Marianne Jelved må da vedkende sig et ansvar for det skattesystem, hun selv har været med til at opbygge igennem et langt liv her i Folketinget og gennem en lang regeringstid. Sådan er det da.

Det, Venstre og regeringen gør med skattestoppet, er som første skridt at sikre, at skatten nu ikke længere stiger, og når vi så har fået styr på det, og man måske har lettet presset en lille smule i forhold til de offentlige udgifter, kan vi begynde at se på skattelettelser. Det er nemlig ægte skattelettelser og ikke det, som Det Radikale Venstres eller for den sags skyld Socialdemokratiets skatteudspil i sidste ende står for.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Der har tidligere her i debatten været refereret til forskellige børneudsendelser, og efter at have hørt hr. Jens Rohdes udsagn omkring skattestoppet, kommer jeg til at tænke på en børnebog: »Palle alene i verden«. Man kan efterhånden sige, at det eneste parti, der kan udbrede sig om skattestoppets lyksaligheder, er Venstre.

Venstre står helt alene i verden med den opfattelse, at skattestoppet hjælper og løser alle problemer her i vort samfund. Ikke engang Det Konservative Folkeparti kan deltage i den lovprisning af skattestoppet, som hr. Jens Rohde her giver udtryk for.

Lad det blot være sagt i forlængelse af fru Marianne Jelveds bemærkninger, for det, der egentlig bragte mig på talerstolen i debatten på nuværende tidspunkt, var, at hr. Jens Rohde også gentog, hvad statsministeren sagde i sin åbningstale i tirsdags omkring folkeskolen, at hvad ingen kan lære, skal ingen lære, og at vi skal gøre op med lighedsskolen som sådan.

Jeg vil bare spørge: Hvad er det for en lighedsskole, hr. Jens Rohde ser for sig i dag? Er det den lighedsskole, som Venstre selv var med til at bringe til live, da man stod bag 1993-loven, som jo er udgangspunktet for folkeskolen i dag? Vil hr. Jens Rohde og Venstre tage et ansvar for den lov?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

For lige at tage det med skatten først, og at vi er Palle alene i verden: Jeg kan kun sige, at så er det Palle alene i verden sammen med de fleste af vælgerne, for der er et stort flertal blandt vælgerne, der bakker op om skattestoppet. Så det er en situation, som vi egentlig befinder os særdeles godt i, specielt fordi vi tror på, at skattestoppet har den effekt, som det skal have, og vi også kan se, at det har.

Vi tager klart et medansvar for den lov, som blev lavet i 1993, og som i øvrigt rummede masser af gode intentioner. Men der er vel ikke noget forgjort i, at vi, når vi nu ser på, hvordan det så har virket, at der er nogle steder, hvor vi mener, at der altså er en mangel i folkeskolen, at vi ikke får lært vores børn at læse tilstrækkeligt, at vi ikke får lært vores børn at regne tilstrækkeligt, så ligesom prøver at lægge nogle andre ting for dagen. Det er sådan set det, vi har gjort. Vi vedgår fuldt ud det, vi var med til at lave i 1993. Der var masser af gode intentioner i det, men de har ikke alle sammen virket. Det kan vi jo se.

Kl. 10.50

Jeg kan kun beklage, at Kristeligt Folkeparti har meldt sig ud af folkeskoleforhandlingerne. Jeg har i øvrigt ikke mulighed for ellers at kommentere, hvad det så lander i, eftersom jeg jo ikke kan kommentere igangværende forhandlinger. Det håber jeg selvfølgelig også hr. Jann Sjørnsen har forståelse for.

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Man kan jo altid diskutere vælgernes opbakning til skattestoppet. Hr. Jens Rohde får det til at se ud, som om alle andre end Venstre går ind for, at skatterne bare skal stige og afgifterne ligeså. Det er jo ikke tilfældet. Det, som vi er nogle, der rent faktisk argumenterer for, er, at man med fornuft kan lave skatteomlægninger, som bl.a. betyder, at skatten på arbejdsindkomst bliver mindre, og at vi ad den vej kan være med til sammen med en ny arbejdsmarkedsreform at skaffe flere i arbejde. Det er det, der er sigtemålet for flere af

partierne her i Folketinget, men man må sige, at specielt Venstre og så altså også regeringen er tolt fastlåst.

I forhold til folkeskoleforliget er det klart, at vi jo ikke kan drøfte indholdet af det, når det forhandles, men det, som jeg synes er utroligt at opleve både i hr. Jens Rohdes ordførertale og i statsministerens åbningstale i tirsdags, er, at man tegner, hvad jeg vil kalde en karikatur af det, der er virkelighedens verden i dag i folkeskolen.

Folkeskolen er ikke en lighedsskole, hvor man overhovedet ikke tager udgangspunkt i, at eleverne er forskellige og selvfølgelig også skal mødes på forskellig vis gennem den undervisning, der rent faktisk foregår. Det er det, der gør, at bl.a. Kristeligt Folkeparti nu har valgt at forlade forhandlingerne, fordi vi må sige, at vi har et fuldstændig forskelligt syn på, hvad det er for en virkelighed, som lærere og elever i dag opererer i, og også et forskelligt syn på, f.eks. hvor længe børnene skal gå i skole, hvor meget ansvar forældrene skal have. Det er dér, vandene skilles.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Som sagt kan jeg ikke kommentere igangværende forhandlinger, eller hvor vandene skilles osv. Jeg kan kun sige, at det ikke er min mening at stå her og tegne en karikatur af den danske folkeskole. Jeg kan bare konstatere, at bl.a. vores børns læse- og regnefærdigheder ganske enkelt ikke er gode nok, og det må vi jo gøre noget ved. Så er det fair nok, at vi kan være uenige om, hvordan man så gør det. Det synes jeg er helt reelt. Vi har fremlagt vores holdning, og det er så det, som vi forhandler ud fra nu. Igen kan jeg kun beklage, at Kristeligt Folkeparti har meldt sig ud af forhandlingerne.

Så påstår jeg ikke, at alle andre går ind for, at skatten bare skal stige. Næh, det tror jeg såmænd ikke at nogen anser som værende et selvstændigt mål. Det tror jeg ikke på. Måske vil lige hr. Søren Søndergaard godt vedstå det, men ellers ikke. Så det tror jeg ikke på. Men det er bare konsekvensen, hvis man ophæver skattestoppet. Det vil være konsekvensen. Det er jo næsten en naturlov. Det har vi jo kunnet se. Nu var fru Marianne Jelved oppe og tale om pinsepakkens lyksaligheder. Ja tak, men de blev jo spist op af de kommunale skattestigninger, og sådan er det gået igen og igen, og det er det, vi vil have sat en stopper for i Venstre.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der blev sagt Palle alene i verden om Venstre i forbindelse med skattestoppet. Jeg skal sige, så der ikke er nogen som helst tvivl om det: Dansk Folkeparti er varme tilhængere af skattestoppet, og det er vi naturligvis, fordi det er borgernes værn mod opfindsomme politikeres forsøg på ad alle mulige snørklede kanaler at tage øgede skatter ind, og det er det, vi har set i en årrække. Skattestoppet sætter en effektiv stopper for det. Det synes vi bestemt er godt, og det er jo også derfor, befolkningen i den grad bakker op om skattestoppet.

Det var slet ikke det, jeg ville sige. Det var en kommentar:

Så et spørgsmål. Svenskerne har jo gjort meget dumt. Det gjorde de også for et års tid siden, da både daværende, og jeg har også forstået nuværende statsminister, Persson, pludselig annoncerede, at svenskerne ville åbne deres arbejdsmarked for indvandring af arbejdskraft fra Østlandene i forbindelse med EU's udvidelse. Det var dumt dels for svenskerne, dels også fordi Danmarks daværende statsminister, hr. Poul Nyrup Rasmussen, følte anledning til lige med det samme at gå ud og sige, at det ville Danmark så også gøre, uden at konsultere Folketinget, uden at diskutere det i Europaudvalget, uden nogen form for forudgående undersøgelser af konsekvenserne af det.

Mit spørgsmål til Venstres ordfører her er: Kan vi nu, når vi står over for en mulig udvidelse, der betyder så meget, få en ordentlig tilbundsgående undersøgelse af, hvad det kommer til at betyde for det danske arbejdsmarked, at Danmark har lagt sig på den samme linje som svenskerne i den her sag?

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er jo næsten den samme diskussion, vi havde, da vi indlemmede Grækenland, Spanien, Portugal i EU. Da havde vi nøjagtig de samme diskussioner om, at nu kom de blæsende herop og underminerede det danske arbejdsmarked og de danske overenskomster. Men skete det? Nej, det gjorde det ikke. Og der er intet – intet – der tyder på, at det kommer til at ske, bl.a. fordi at kommer de herop, så vil de under alle omstændigheder skulle være en del af de overenskomster, uanset hvilken arbejdsplads de kommer på.

Men hvis der opstår et problem, hvis det skulle vise sig, hvad vi ikke tror, og hvad vi i hvert fald slet ikke håber, at det er et problem, så er vi selvfølgelig klar til at se på det, så er vi selvfølgelig klar til også at tage affære. Der er altså ingen grund til at male en vis herre på væggen på forhånd.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Da man udvidede med Spanien, Grækenland og Portugal, opererede det daværende EF med en overgangsperiode på 7 år, det var en samlet afgørelse, en 7-års-overgangsperiode. Lønforskellen var dengang, at man i de tre lande havde et løngennemsnit, da de blev optaget, på to tredjedele af det daværende EF's.

I den nuværende udvidelse opererer man med 10 lande, en meget, meget stor millionudvidelse af EU, med en arbejdskraft, der tjener en tredjedel af niveauet i EU, og man opererer for en stor del af landenes vedkommende ikke med nogen overgangsperiode.

Hr. Jens Rohde må være bekendt med, at Tyskland, som er det marked, hvor flest fra Portugal, Spanien, Grækenland gik hen, da de fik lov til at vandre fra deres lande, lukker deres arbejdsmarked i op til 7 år. De har nemlig bedt om den overgangsperiode, som man har ret til at få efter EU's regler.

Men nu står vi altså med en meget stor beslutning om udvidelsen. Regeringen har gjort det til sit hovedpunkt i forbindelse med topmødet i december at skaffe udvidelsen med 10 nye lande. Det er en dansk beslutning truffet af den tidligere regering – den nuværende regering bakker det op – som er baseret på en svensk beslutning, der har gjort, at man har følt, man skulle reagere hurtigt, men som ikke på nogen måde er undersøgt til bunds. Vi beder om at få en ordentlig undersøgelse af konsekvenserne for det danske arbejdsmarked af det her. Det er vel ikke for meget forlangt i et forhold, som i den grad er vigtigt for den almindelige danske lønmodtager.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg kan kun gentage, hvad jeg har sagt: Hvis det viser sig, at der er et problem, så er vi også klar til at skride ind. Men lad os se, om der virkelig opstår et problem.

Som udgangspunkt synes jeg, at det er et helt forkert signal at sende til de tidligere Warszawa-

pagtlende. De er vores ansøgerlande nu. Jeg synes, det er et helt forkert signal at sende: Vi vil gerne have jer med ind, men I må ikke få alle de der rettigheder, som er helt basale i det europæiske samarbejde – helt basale.

Grundstenen i hele EF-pakken fra 1986 er jo den frie bevægelighed. Skulle vi sige til dem, at de må godt komme ind, men at de helst skal køre på C-, D-klasse?

Det synes jeg er et forkert udgangspunkt. Jeg synes, at vi skal være åbne, og så må vi se. Hvis der opstår et problem, ja, så er vi rede til at handle. Det er det ord, jeg kan give hr. Kristian Thulesen Dahl.

Formanden:

Vi går herefter til anden runde. Her har fru Pernille Blach Hansen, hr. Holger K. Nielsen, hr. Anders Samuelsen og hr. Søren Søndergaard meldt sig.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

For to dage siden sagde regeringens yndlings-smagsdommer, hr. Bjørn Lomborg, at iltsvindet jo ikke var så væsentligt, fordi det ikke påvirker de mennesker. Der må man sige, Lomborg tog fejl. Iltsvindet har bredt sig langt ind i regeringen. Sigtbarheden er ikke god, man kan ikke se, hvad der foregår ude i virkeligheden, man kan kun se, hvad der foregår nede på ens egne skosåler.

Derfor vil jeg gerne spørge Venstres ordfører: Påvirker det slet ikke Venstre, at virkeligheden overhaler Venstre indenom? Der bliver sparet på psykisk syge, på svage børn, på ældre, på handicappede, på kerneområder, på svage grupper i mange, mange amter og kommuner på tværs af hele Danmark. Der er reaktioner fra personale, fra pårørende, fra foreninger for de berørte grupper.

Alle de her ting sker ude i virkelighedens verden. Hvad vil regeringen gøre ved det? Vil man påtage sig et ansvar og forholde sig reelt til det?

Kl. 11.00

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Fru Pernille Blach Hansen taler altså mod bedre vidende og hørte ikke efter, hvad jeg sagde i min tale.

Det er jo netop sådan, at Rådet for Socialt Udsatte via Oxford Research har fået foretaget en uafhængig analyse, som ikke viser en tilbage-

gang i kommunernes og amternes budgetter for de psykisk syge, stofmisbrugere, svært alkoholiske mennesker. Tværtimod viser den en fremgang på omkring 9 pct., men det er lidt for tidligt at sige indtil nu, fordi de kommunale og amtskommunale budgetter jo ikke er endeligt vedtaget endnu. Det bliver de først den 15. oktober, og så kan vi foretage den endelige analyse af det. Men indtil nu er der intet, intet, der tyder på, at netop de svageste grupper betaler for omprioriteringerne, tværtimod.

Hvad er så virkeligheden? Ja, vi kan jo tage amtsborgmester Orla Hav, partifælle til fru Pernille Blach Hansen, fra Nordjyllands Amt. Han fortæller om budgettet, at der i forhold til dette års budget sker en udvidelse på 2,7 pct. I tal betyder det, at der er sparet 156 mio. kr. i forhold til i år, men netto er der nye aktiviteter for 250 mio. kr. Jeg må spørge fru Pernille Blach Hansen: Hvordan får man det til nedskæringer?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg synes da, det er smadder godt, at Venstre står herinde og benægter virkeligheden. Samtlige borgere i det her land kan hver eneste aften i tv se historier om, at nu skal man spare på skoler, på børn, på truede børn, på handicappede, på ældre, på psykisk syge. Ja, tilmed siger KL's formand, hr. Ejgil W. Rasmussen, som jo er Venstre-remand, her for 2 dage siden: »Regeringens skattestop og løfter om serviceforbedringer til befolkningen harmonerer ikke.«

Det passer dårligt med virkeligheden i kommunerne, når statsministeren i sin tale slår fast, at ingen lokalpolitiker kan begrunde nedskæringer med henvisning til økonomiaftalen mellem KL og regeringen. Lidt senere slår han fast, at flere kommuner næste år vil opleve en negativ realvækst. Det vil sige, at reelt skal man ud og spare. Man skal finde utrolig mange penge på de kommunale budgetter. Nogle ting er lov-bundne, det kan man ikke gøre ved, andre steder må man spare.

Hvordan vil Venstre forholde sig til, at KL's formand, som er Venstre-remand, står og siger, at det, statsministeren holdt tale om i tirsdag, harmonerer meget dårligt med virkeligheden?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det er simpelt hen ikke korrekt, og der er to ting, som fru Pernille Blach Hansen blander fuld-

stændig sammen; det er det med vækstkravet og skattestoppet.

De rammer for vækst, som regeringen har indgået aftale med amter og kommuner om, kender fru Pernille Blach Hansen ikke det tal? Er det ikke noget, som hendes egen statsminister og tidligere statsministere og tidligere finansministere lancerede, lavede aftaler om med amter og kommuner? Er det ikke korrekt? Det er jo sådan, det forholder sig.

Den tidligere regering lavede en plan, der hed »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, og den har denne regering tilsluttet sig. Forskellen er, at vi overholder den aftale eller de planer, som er, af hensyn til ansvarlighed for økonomien.

Så må jeg stadig væk sige, at fru Pernille Blach Hansen overhovedet ikke forholder sig til, at man f.eks. i Nordjyllands Amt kan påvise, at der er mere aktivitet for 250 mio. kr. og en udvidelse på 2,7 pct. Det er virkeligheden. Men det er jo ikke ensbetydende med, at der ikke bliver taget penge ét sted fra og givet til et andet.

For det er rigtigt, at udgiftsvæksten er ikke så høj, som den var før. Men hvis vi tillod det, ville det også være uansvarligt.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg har et spørgsmål til Venstres ordfører om det internationale: George W. Bush, der som bekendt blev indsat som præsident af den amerikanske højesteret for et par år siden, har fået godkendelse i Kongressen til at kunne indlede en krig imod Irak. Og noget af det, debatten går på netop nu, er jo, om der skal være et FN-mandat.

KL 11.05

Det hele ændrer sig næsten time for time i de her dage, men det er jo højst tvivlsomt, om det vil være muligt for George W. Bush at få et FN-mandat.

USA har besluttet sig for under alle omstændigheder – tyder alt på det – at gennemføre krigen. Jeg vil godt have en helt, helt klar melding her i dag fra den danske regering: Vil den danske regering og EU-formand støtte en amerikansk krig imod Irak, også selv om det sker uden et nyt FN-mandat?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Skal vi ikke lige allerførst få slået fast, at USA har altså ikke besluttet at gennemføre en krig

endnu. Det afhænger jo fuldstændig af, bl.a. hvordan det lykkes at få våbeninspektørerne ind uden modkrav. Man har fremlagt en ny resolution, og den bliver drøftet i Sikkerhedsrådet i dag, så vidt jeg forstår det. Regeringen og EU støtter jo Sikkerhedsrådet, så vi må se, hvad der kommer ud af de drøftelser, som er i Sikkerhedsrådet i dag.

Det er det svar, jeg kan give til hr. Holger K. Nielsen på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Det svar synes jeg sådan set ikke var specielt klart. Hvis jeg må tillade mig en fortolkning, så jeg kan forstå det og måske også folk kan forstå det, skal hr. Jens Rohdes svar så forstås sådan, at hvis der ikke bliver vedtaget en resolution i FN's Sikkerhedsråd, vil den danske regering gå imod en amerikansk krig mod Irak? Det er jo det, spørgsmålet går ud på, og det vil jeg godt have et helt, helt klart svar på.

Så har jeg et supplerende spørgsmål til den her Iraksag, som har interesseret mig igennem et stykke tid. Det er i forhold til argumentationen om, at det er vigtigt at få Saddam Hussein fjernet. Det kan vi sådan set være enige i. Men det er jo heller ikke ligegyldigt, hvem der bliver hans afløser. Og der ved vi jo, at den general, der sidder nede i Sorø, har været seriøst på tale som afløser for Saddam Hussein. Jeg kan huske, at da det kom frem for et år siden, at han sad dernede, var det jo om ham, at vicesstatsministeren, den konservative partiformand, sagde: Han har blod helt op under armhulerne,

Vil regeringen virkelig legitimere en amerikansk krig mod Irak og sætte hele regionen i brand i forhold til, at man kan risikere, at en sådan person bliver afløser for Saddam Hussein?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nu er det jo faktisk sådan, at der i 1997-98 blev vedtaget et beslutningsforslag her i Folketinget med et bredt flertal om, at der ikke var behov for ny resolutioner. Men nu er der altså kommet et nyt resolutionsforslag, og det bliver drøftet i Sikkerhedsrådet i dag. Og jeg kan kun sige, at vi støtter os jo til Sikkerhedsrådet, det gør Danmark, det gør EU, vi bakker Sikkerhedsrådet og FN op.

Andet er der ikke at sige til det, og så må man ikke forudskikke de forhandlinger og drøftelser, som sker i Sikkerhedsrådet i dag. Lad os tage

det op, når de drøftelser er tilendebragt, i stedet for at diskutere hypotetiske spørgsmål herfra.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg mener, at der engang var en, der næsten gjorde det til sit valglogan at sige: Hvis det er fakta, så benægter a fakta. Og man har meget stort indtryk af efterhånden, at det er det, der er blevet Venstres ny slogan: Hvis det er fakta, så benægter a fakta.

Finansministeriet og Skatteministeriet har beregnet, at Det Radikale Venstres skatteudspil vil give op mod 25.000 ekstra arbejdspladser, måske helt op mod 60.000 ekstra arbejdspladser. Dansk Industri har givet deres bud; de siger 50.000 – 50.000 ekstra arbejdspladser, fuldstændig gratis – forslaget ligger foran Venstre og regeringen – fuldstændig gratis, fordi vi lægger om og vi finder besparelser. Vi finder nettobesparelser på 10 mia. kr., og det giver en arbejdsudbudseffekt på op mod 50.000. Og det eneste, vi indtil nu har hørt Venstres ordfører sige, er, at der er i bund og grund ingen besparelser i det; vi trækker bare flere penge op af borgernes lommer.

Vil Venstres ordfører ikke godt bekræfte, at de eneste penge, der bliver trukket op af nogen lommer i De Radikale Venstres skatteudspil, er, at vi henter ca. 5 mia. kr. fra erhvervslivets særordninger og giver dem til borgerne; vi henter ca. 5 mia. kr. fra bureaukratiet og giver dem til borgerne. Det er de penge, der bliver flyttet. Hvad har Venstre imod det?

Kl. 11.10

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det radikale skatteudspil giver øgede byrder på boliger, på biler, på erhvervslivet, på landbruget. Jeg har før kvitteret for, at der er gode elementer i det radikale skatteforslag; det er der. Men når man samtidig har en politik, der siger, at man vil ophæve skattestoppet, så vil konsekvensen også blive, at ejendomsværdibeskatningen vil stige; jeg kan jo forstå, at det vil man hæve loftet over. Der skal ikke være skattestop i amter og kommuner, amtsskatten vil stige, den kommunale skat vil stige. Det har vi jo set år efter år efter år.

Hr. Anders Samuelsen må da selv vide det. Hans eget parti har været med til at udforme pinsepakken. Og de lettelser, som lå i pinsepakken, blev jo spist op af de kommunale skattestigninger. Det var virkeligheden. Og det er derfor, jeg siger, at de gode elementer i skatteforslaget

er o.k., men hvis man ophæver skattestoppet som princip, vil det i sidste ende betyde en samlet merbeskatning af den danske befolkning.

(Kort bemærkning).

Anders Samuelsen (RV):

Jeg forsøger blot desperat på Det Radikale Venstres vegne at prøve, om vi ikke kan mødes og prøve at blive enige om noget. Vi vil meget gerne støtte fuldt ud – det fremgår også af vores skatteudspil – at skatterne i amter og kommuner skal holdes i ro.

Der er lavet fulde beregninger for familier på, hvad det netto – og det er dog netto, der er det interessante – har af konsekvenser for familierne, hvis man laver den radikale skatteomlægning. Netto er konsekvensen for en familie, som f.eks. tjener 600.000 kr. om året, efter at den skal betale lidt mere i ejendomsværdiskat, som hr. Jens Rohde påpeger, efter at den får en meget markant lettelse i skatten på arbejde – og det er jo det, hr. Jens Rohde altid glemmer – en nettogevinst på omkring 8.000 kr.; det er nettogevinsten.

Det eneste, der forhindrer hr. Jens Rohde i at give den nettolettelse til den danske borger, er Venstres skattestop. Men det, der er endnu værre, er, at det, der forhindrer Venstre i at gøre det godt for Danmark, nemlig at skaffe de ekstra arbejdspladser, skaffe de 50.000 ekstra arbejdspladser, som Dansk Industri peger på at der vil komme ud af Det Radikale Venstres udspil, er skattestoppet. Er det tilfredsstillende? Hvor længe vil Venstre blive ved med at benægte fakta?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det eneste, der forhindrer os i at lave skattelettelser, er udgifterne. Jeg kan ikke rigtig forstå, hvordan man kan komme frem til, at Det Radikale Venstre vil lave en nettobesparelse i beskattningen. Og nu taler vi altså om den samlede beskatning af den danske befolkning.

Når alt det, som regeringen har gennemført af besparelser, skal rulles tilbage, alt stort set, så skal de penge findes et sted. Problemet er, at man har et skatteudspil et sted, men alle andre steder har man brugt de penge, som man får ind i besparelse på skatteudspillet, mange steder og mange gange. Det er jo problemet.

Jeg kender godt de mange fine ord, som den tidligere regering bliver ved med at bruge om, at skatterne skulle holdes i ro, skatterne skulle holdes i ro, skatterne skulle holdes i ro. Det skete

bare ikke, og det er derfor, der er sådan et ramaskrig over, at vi i dag har et skattestop.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Venstres ordfører, hr. Jens Rohde, talte meget om virkeligheden, men det billede, hr. Jens Rohde tegnede af det danske arbejdsmarked, var jo et absurd billede. Altså i hr. Jens Rohdes verden var det et billede, hvor det ikke kunne betale sig at arbejde på grund af de alt for høje sociale ydelser, hvor folk generelt kunne afvise at tage arbejde, og hvor fagforeningerne forhindrede, at uegennyttige virksomheder tog et socialt ansvar. Derfor vil jeg godt for ligesom at få klarhed over, hvad der egentlig er hr. Jens Rohdes verdensbillede, billede af virkeligheden, stille to konkrete spørgsmål.

Kl. 11.15

For det første: Mener hr. Jens Rohde og Venstre, at danske lønmodtagere og danske fagforeninger skal acceptere, at virksomheder ansætter arbejdsløse til at udføre helt ordinært arbejde til halvdelen eller en tredjedel af den ordinære løn? Og for det andet: Kan hr. Jens Rohde give bare ét konkret eksempel på, at en person har nægtet at tage anvist arbejde uden øjeblikkeligt at blive straffet økonomisk for det?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det sidste findes der talrige eksempler på, kan jeg sige til hr. Søren Søndergaard, men jeg kan jo ikke stå her og liste navnene op. Jeg har dem heller ikke, men jeg har kendskab til det, fordi jeg selv sidder i en kommunalbestyrelse. Sådan er det.

Om vi mener, at folk skal ud på arbejdsmarkedet og så være med til at underminere hele lønsystemet? Næh, det mener vi sådan set ikke, men de skal have lov til at vise, hvad de duer til. Når vi f.eks. taler om indvandrere, der ikke har kvalifikationerne til at levere den påkrævede vare fra starten, så det kan betale sig for virksomhederne at ansætte dem, skal de have en chance for at vise, hvad de duer til, i en periode, og når den periode er overstået, skal det selvfølgelig være sådan, at de kommer under helt normale overenskomstmæssige lønvilkår. Selvfølgelig skal de det. Men hvis man ikke giver dem chancen på den måde, kommer de aldrig – aldrig – ud på arbejdsmarkedet. Det er faktisk det, som er konsekvensen af det, jeg hører hr. Søren

Søndergaard sige, og det er der ikke nogen, der kan bruge til noget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er ked af, at Venstres ordfører snakker udenom, for Venstres ordfører angreb jo den dom, som lige præcis var en dom mod, at man fra en virksomheds side havde brugt arbejdskraft til at udføre fuldstændig ordinært arbejde til en minimumsløn. Hvad er det for noget? Hvis man vil have lavet ordinært arbejde, og man får en arbejdskraft, der kan udføre det ordinære arbejde, hvorfor skal man så kun betale halv løn? Det er løntrykkeri, og det er det, hr. Jens Rohde forsvarer.

Så forstod jeg, at hr. Jens Rohde havde masser af eksempler på, at arbejdsløse var blevet anvist et arbejde, men havde sagt nej, og så var der ikke sket noget. Men hr. Jens Rohde havde ikke tid til at nævne dem alle sammen, og derfor nævnte hr. Jens Rohde ikke ét eneste. Men nu får hr. Jens Rohde mulighed for at nævne bare ét eksempel på, at det er tilfældet, og hvis hr. Jens Rohde ikke lige kan huske det her, så lad os da bruge tiden bagefter til at få fremlagt et eksempel på, at en a-kasse har accepteret, at en person har sagt, at han ikke gider tage det arbejde, uden at der er sket noget.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Det kunne da godt være, vi skulle finde et eksempel, men man kan jo ikke stå og blæse navn ud heroppe fra Folketingets talerstol. Det ville være fuldstændig absurd, fuldstændig absurd.

I den sag, som jeg hentydede til, var det rigtigt. Det var den sag, hvor SiD greb ind over for tagdækkeren, men det, der var kernen i det, var jo, at manden, som fik det, hr. Søren Søndergaard kalder ordinært arbejde, fik en chance for at vise, hvad han duede til. Han fik en chance af en arbejdsgiver for at komme ud på arbejdsmarkedet. Der var en arbejdsgiver, der tog et socialt ansvar og sagde: O.k., men det er på halv løn til at starte med. Men resultatet blev jo, at manden senere kom i ordinært job i den selv samme virksomhed til ordinær løn. Der var en virksomhed, som gav manden en chance, men fagbevægelsen straffede ham, og sådan får vi ikke flere i arbejde. Det kan jeg godt slå ét hundrede procent fast over for hr. Søren Søndergaard.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg vil godt vende tilbage til diskussionen om vore daginstitutioner og knytte det an til det punkt i statsministerens tale fra i tirsdags, hvor statsministeren lagde op til, at nu skal man i højere grad fra forældreside frit kunne vælge daginstitutioner over kommunegrænserne. Det kan vi godt støtte fra Kristeligt Folkepartis side, det er såmænd udmærket.

Kl. 11.20

Men jeg vil godt høre, om hr. Jens Rohde ikke synes, at det måske var mere relevant med hensyn til daginstitutionerne og ikke mindst vore børn, at man fik skabt mere kvalitet i de dagpasningstilbud, der findes. Er det ikke nu, hvor børneargangene ændrer sig, bliver mindre, vi skulle sikre, at kommunerne rent faktisk får skabt mere plads og rum til børnene i daginstitutionerne, og bør det ikke være et vigtigt tema i forbindelse med finanslovforhandlingerne?

Hr. Jens Rohde talte meget om det personlige ansvar, og at forældrene også skal tage ansvar i diskussionen om den negative sociale arv, og det er jeg fuldstændig enig i. Men er det så alligevel ikke lidt absurd, at det, som regeringen spiller ud med på de områder, der vedrører vores børn, er, at man kan vælge daginstitutioner på tværs af kommunegrænserne, og at kommunerne nu også kan vælge at give tilskud til de forældre, der selv passer deres børn? Hvornår vælger regeringen egentlig at lade forældrene få det frie valg, også med hensyn til hvordan de ønsker, at deres børn skal passes?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg synes altid, det er relevant at tage en diskussion og i øvrigt også forhandlinger, som vedrører vore børn, og om, hvordan vi kan forbedre vilkårene for vore børn. Jeg har selv en datter, der går i daginstitution, så jeg kender godt vilkårene.

Jeg ved også godt, at det ikke bare handler om, at man – som man jo har gjort mange steder – bygger nogle flotte nye institutioner, hvor pædagogerne bedre kan overvåge, hvad der sker, og hvor rummene også er bedre, når det gælder lyd og sådan noget. Det handler også om voksenkontakt og stimulering af de helt basale ting, som børn har brug for, det er vi meget enige om. For min skyld kan vi godt tage den overordnede diskussion og også genforhandle med kommunerne, men jeg kan jo ikke blande mig i den en-

kelte kommunes prioritering, for det er et kommunalt ansvarsområde, og det er vi nødt til at fastholde. Det er et kommunalt ansvarsområde på grund af de overordnede aftaler, som bliver lavet mellem regeringen og KL, og det må hr. Jann Sjursen respektere, og det må jeg også. Men vi kan godt blive enige om det signal, der skal sendes herfra.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg er sådan set glad for, at vi er enige om den signalgivning, der er brug for fra lovgiverside på dette område.

Man kan selvfølgelig godt vælge at sige, at det at skabe bedre kvalitet i daginstitutionerne er et problem, som først og fremmest kommunerne er forpligtede til at løse, og det kan vi heller ikke være uenige om. Men regering og Folkeeting har dog mulighed for at sige: Vi mener, at det område er så vigtigt, at vi f.eks. rent faktisk vil afsætte en pulje til forbedring af kvaliteten i daginstitutionerne. Man kunne jo gøre det på tilsvarende vis, som regeringen selv har lagt op til på sygehusområdet, hvor man har afsat 1,5 mia. kr., fordi man mener, området er så vigtigt, at de amter, der rent faktisk gør noget for at nedbringe ventelisterne osv., også får et incitament og en økonomisk tilskyndelse til at gøre det.

Det, vi forestiller os i Kristeligt Folkeparti, og som vi vil arbejde for under finanslovforhandlingerne – og jeg kan i hvert fald forstå, at hr. Jens Rohde ikke afviser de gode intentioner – er, at vi set i lyset af det pres, som kommunerne i dag er under rent økonomisk, gør noget tilsvarende for at forbedre kvaliteten i daginstitutionerne, fordi den lader noget tilbage at ønske. Vil hr. Jens Rohde give tilsagn om i hvert fald at deltage i drøftelser herom, eller skal vi bare overlade det helt og aldeles til kommunerne?

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er helt sikker på, at Kristeligt Folkeparti vil komme med sine ønsker til finansloven, og så må vi jo se på dem.

Jeg tror ikke, vi skal stå her og forhandle, men vi er selvfølgelig meget åbne over for enhver forhandling med Kristeligt Folkeparti og med andre partier, som har gode ideer, og lad os så se, om vi kan finde en finansiering af dem. Jeg vil slet ikke afvise noget på nuværende tidspunkt, og det ville også være helt forkert her lige

i starten af et finanslovforhandlingsforløb. Så lad os tage det hele i drøftelser med åbent sind, det synes jeg der er al mulig god grund til at gøre.

KL 11.25

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, hykleriet når uanede højder, og jeg tænker naturligvis på det højt profilerede radikale skatteudspil, der er kommet frem. Også her i dag skal vi stå model til at høre en sang om, at det er finansieret gennem noget med erhvervslivet og ved, at man skærer på bureaukratiet. Det sendes direkte ud til folk ude i landet, og der kan være skribenter, der tror på det og leverer det videre ...

Formanden:

Det Radikale Venstre har ingen mulighed for at svare!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, men derfor bliver jeg nødt til at bede hr. Jens Rohde bekræfte nogle ting i det radikale udspil.

Jeg må bede hr. Jens Rohde bekræfte – for det har ikke været fremme under debatten i dag, og det er meget vigtigt – hvordan det radikale skatteudspil bl.a. hænger sammen. Det gør det ved, at man hæver afgifterne på benzin og diesel med 3,2 mia. kr., og det gør det ganske rigtigt ved, at man tager 5 mia. kr. fra erhvervslivet. Det gør det ganske rigtigt ved, at man hæver skatterne en række steder. Man fjerner fradragsretten for arbejdsmarkedsbidraget, og det vil sige, at de lavest lønnede skal til at betale mere i skat. Man fjerner skattestoppet, og på den måde hiver man 2 mia. kr. ekstra ind, man fjerner fradragsretten for lønmodtagernes fradrag og får et milliardbeløb ind, man laver en ny skat ...

Formanden:

Så er taletiden slut!

Kristian Thulesen Dahl (DF):

... på løbende pensionsudbetalinger, og sådan kunne jeg blive ved, hvis jeg havde mere taletid.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Så skal jeg gøre det kort: Yep!

Formanden:

Hr. Thulesen Dahl, men jeg vil ikke høre et indlæg af samme karakter. Det bliver jeg nødt til at sige!

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kunne have fortsat remsen, men det gør jeg naturligvis ikke efter formandens kyndige vejledning om, hvordan jeg skal bruge taletiden. Derfor skal jeg vende tilbage til det, som jeg i virkeligheden tidligere spurgte hr. Jens Rohde om, og det er selvfølgelig også langt mere alvorligt. Det er om EU's udvidelse og arbejdskraftens frie bevægelighed.

Hr. Jens Rohde sagde i sit svar til mig tidligere om det emne, at det er en af de fundamentale rettigheder i EU, at man har ret til fri bevægelighed, og derfor skulle de nye lande naturligvis også have det. Så bliver jeg nødt til at spørge: Betyder det, at hr. Jens Rohde dermed tager kraftig afstand fra Tyskland eller Østrig, som har besluttet sig for at bruge muligheden for at have en 7-årig overgangsordning for arbejdskraftens frie bevægelighed? Betyder det, at hr. Jens Rohde i virkeligheden synes, at den beslutning, man traf i EU, og som giver medlemslandene ret til at sige, at der skal være en 7-årig overgangsperiode, hvor man vurderer konsekvenserne af den indvandring, der kan komme fra Østeuropa, før man selv åbner for den, er forkert, og at regeringen er på vej til at forsøge at få den beslutning taget af bordet igen? Jeg synes, det er lidt interessant, når hr. Jens Rohde lægger så megen vægt på det rent fundamentale i EU's regler og siger, at det er derfor, Danmark ikke må beskytte sit arbejdsmarked mod en potentiel millionindvandring fra de østeuropæiske lande.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg tager ikke kraftig afstand fra nogen. Alle har deres forskellige udgangspunkter og forudsætninger og historiske belæg for at træffe de beslutninger, som de gør.

Jeg siger bare, hvad der er Venstres holdning til, hvordan vi skal agere herhjemme, og det er, som jeg også gav hr. Kristian Thulesen Dahl mit ord på før: Hvis der skulle opstå et problem – hvad vi ikke tror der gør, og hvad intet tyder på at der gør – er vi selvfølgelig klar til at se på det. Men lad nu problemerne komme først, inden vi begynder at bryde med nogle af de efter min opfattelse fundamentale ting, som er i EU-samar-

bejdet. En af dem er for mig og for Venstre den frie bevægelighed.

Formanden:

Hr. Mogens Lykketoft som ordfører.

Mogens Lykketoft (S):

Det er i alt for høj grad pengemagt og militær, der sætter dagsordenen på verdensscenen lige nu. Jeg synes, det er utilfredsstillende, at verdens tilstand og fordelingen af verdens goder i så høj grad skal bestemmes af nogle få, gigantiske koncerner, og jeg synes, at når vi ser erhvervsskandalerne rulle i USA, er det en understregning af behovet for et stærkt overnationalt modspil til grådighed og tvivlsom forretningsmoral. Jeg synes også, vi må konstatere, at det er en ustabil verden, hvor hver af de 10 rigeste nationer tjener mere end de 40 fattigste – en ustabil verden, hvor man ikke på en meget overbevisende måde kan indfri dagsordenen for bæredygtig global udvikling fra Johannesburg.

Kl. 11.30

Det er ikke uden stor fare at forestille sig de få vanvittige fundamentalister, der stod bag terroren den 11. september, i næste generation kan blive en folkebevægelse, hvis vi ikke griber klodens tilstand an på en helt anden måde.

Danmark og hele Europa har jo med rette støttet USA's kamp mod terrorismen, men jeg tror, at vi skal passe på, at de smarte våbens hurtige sejr i Afghanistan ikke fører til uoverlagte handlinger.

Man satser så ensidigt på at bekæmpe terrorismen på den militære måde. Der er lagt 50 mia. dollar ekstra på det amerikanske militærbudget siden den 11. september, et beløb, der svarer til den samlede og faldende globale udviklingsbistand. Tænk, hvis bare noget af det var blevet brugt til udvikling i stedet for.

Er det ikke sådan, at denne klodes overlevelse ikke sikres ved massiv oprustning eller fantasifulde projekter om missilforsvar, men kun hvis vi kan få ægte nedrustning, kan få effektive aftaler om destruktion og ikkespredning af masseødelæggelsesvåben, kan skabe mere udvikling og kan finde på mere konsekvent at støtte opbygningen af en forpligtende international orden, der er forankret i FN?

Vi ønsker jo alle lige stærkt at befri denne verden for Saddam Hussein og hans masseødelæggelsesvåben. Derfor må vi insistere på, at våbeninspektører kommer ind og får fri adgang, men vi må også insistere på, at det er FN's Sikker-

hedsråd, der i alle faser drager konklusionerne om, hvad der videre skal ske.

Hele den skæve gang, verden har, understreger for mig, hvor piskende brug der er for et handlekraftigt europæisk samarbejde, for udviklingen af en fælles europæisk udenrigspolitik, som er den eneste kraft, der kan gøre den forskel og skabe den ligevægt i partnerskabet med USA, der gør, at vi effektivt kan gå i gang med at udjævne kløfter og fjerne uligheder i denne her verden.

En fælles europæisk politik må også være en politik, der fastslår, at vi ikke kan løse verdens fattigdom ved indvandring til Europa, men at vi til gengæld på en helt anderledes konsekvent måde skal skabe grundlag for en menneskeværdig tilværelse i de fattige dele af verden, give dem adgang til vores markeder, afvikle den europæiske landbrugspolitik, yde en langt mere omfattende ulandsindsats.

Jeg synes ikke, at det danske formandskab er blevet brugt godt nok til at bygge disse fælles europæiske holdninger op. Men jeg håber alligevel, at Socialdemokratiet og regeringen i fortsættelsen kan stå sammen om en langt mere offensiv og fordomsfri europæisk politik, en politik, der betyder, at vi må af med de forbehold, som tiden er løbet fra, og som hæmmer os på meget vigtige samarbejdsområder, en politik, der betyder, at vi gør os klart, at den nye traktat skal acceptere flertalsafgørelser i langt større omfang, hvis et Europa med forhåbentlig snart ti nye medlemslande ikke skal blive handlingslammet.

Så nogle bemærkninger til den hjemlige situation. Det er jo en ærlig sag at være liberalist. Derfor var det også en kilde til stor undren for mig, at statsministeren i sidste valgkamp brugte så meget energi på at skjule, at han var det.

Jeg synes, at vi fik en flig af fortæppet væk under åbningstalen. Vi hørte meget om, hvor meget marked der skal være, hvor meget man vil bryde ned af alt det, der truer markedskræfterne. I øvrigt kan man vel sige, at det totale fravær af en fremadrettet kulturpolitik er symptomatisk for markedsorienteringen i regeringens samlede politik.

Men jeg undrer på, om vinden virkelig blæser i den retning, at alt skal handle om, hvad der kan betale sig, om konkurrence, om selvhævdelse, om materiel vinding. Jeg tror det ikke. Jeg tror, at det store flertal af danskere ønsker et stærkt fællesskab, som er det ansvarlige, velorganiserede modspil til marked og kapitalmagt.

Kl. 11.35

Det er den kurs, Socialdemokratiet igennem årtier har drevet frem i det her lille hjørne af verden, og som har bidraget til mere rigdom, større tryghed, mere lighed end de fleste andre steder, som har demonstreret, at man godt kan forene et produktivt erhvervsliv med en retfærdig fordeling af chancer og goder.

Man taler om en modsætning mellem frihed og lighed. Jeg ser ikke en sådan modsætning. Vi ser ikke en sådan modsætning. Vi vil ikke gøre folk ens, når de nu engang er forskellige, men vi vil være sikre på, at der er et samfund, der er stærkt nok til, at det ikke er dårlig økonomi og svag social baggrund, der beskærer det enkelte menneskes frihed.

Vi er altså uenige med dem, der mener, at markedet løser alle problemer, og vi vil ikke gå ind i en konkurrence med de borgerlige partier i jagten på lette, populære, men grundlæggende usammenhængende svar. Vi vil fortsat kæmpe for, at samfundet har den stærke ramme, der kan sikre både dynamikken og trygheden og tage hånd om dem, der har mest behov for det. Det kræver en stærk økonomi. Det kræver en velfungerende offentlig sektor.

Vi ved, at der er stærke begrænsninger på, hvad vi kan, på grund af arbejdskraftstyrken. Det er rigtigt, at 2010 er et rigtigt sigtepunkt, men det er også rigtigt, at regeringen med sine mange overbud og sine mange bindinger på kommuner og amter både før, under og efter valgkampen har skabt en totalt manglende sammenhæng mellem mål og midler.

Det ser vi dramatisk med den budgetlægning, der foretages nu derude. Det vil blive langt mere dramatisk, når der skal skrives budgetter i 2004. Sandheden er jo, at med alt det, regeringen i øvrigt har væltet ud til amter og kommuner og stillet krav om til amter og kommuner, kan man ikke foretage en så brat opbremsning, som kommuneaftalerne er udtryk for, uden at det får klare negative konsekvenser præcis for dem, man siger, man gerne vil hjælpe: de svage, de udsatte. Det er vel i grunden også det, Kommunernes Landsforenings Venstreformand siger.

Det er en problemstilling, der i de kommende år bliver alvorligt forværret af regeringens løftebrud med hensyn til en udligningsreform. Jeg synes, det er en grovhed over for borgmestre og kommunalbestyrelsesmedlemmer at påstå, at de ikke er bragt i en tvangssituation i forhold til at lave forringelser i mange kommuner ud over landet.

Så nogle bemærkninger om skatten. Bemærkningerne i regeringens åbningstale dækker, så vidt jeg kan bedømme, over, at regeringen stadig væk ikke ved sine levende råd om, hvor pengene skal komme fra, og i øvrigt ikke er enig om, hvordan de penge, man ikke ved, hvor skal komme fra, skal deles ud, hvis de skulle komme. Derfor kunne jeg godt tænke mig at få afklaret nogle ting i denne debat.

Jeg var ikke klogere, end at vi var enige om, hvad målene var for den samlede skatteudskrivning, det samlede skattetryk og den samlede nedbringelse af gælden frem til 2010. Sådan har jeg forstået regeringens meldinger hidtil.

Nu kan jeg ikke helt forstå regeringens meldinger længere. Dels kan jeg ikke forstå dem i lyset af hr. Jens Rohdes og andres stadige løben herop på den her talerstol og tale om, at vi andre vil skrue skatterne mere op, end Venstre vil, for jeg har forstået, at Venstre har bekendt sig til det skattetryk, der står i 2010, at diskussionen er et spørgsmål om, hvordan vi skal indrette skattesystemet med den begrænsning.

Jeg kan heller ikke helt forstå, hvordan det går med gældsmålsætningen i øvrigt, for det var, som om statsministeren nu ville bruge sparede renter til nye udgifter eller skattelettelser, og det kan jo ikke betyde andet, end at man så begynder at slå af på kravene til at bringe gælden ned af hensyn til næste generation. Men det må vi vel få udrett på et tidspunkt.

Kl. 11.40

Sagen er jo, at regeringen ikke uden at slå af på ansvarligheden i den økonomiske politik gennem mindre overskud end ellers eller ved i meget større omfang at nedskære offentlige udgifter, end man hidtil har bekendt vilje til, kan gennemføre en skattereform, der batter noget, med det skattestop, man har defineret, ikke kan gennemføre en skattereform, der batter noget på de strækninger, der er interessante: hvordan kan vi gøre det danske skattesystem mere robust over for internationaliseringen, hvordan kan vi fremme arbejdsudbuddet, som den radikale ordfører også var inde på, hvordan kan vi bringe skatten af den sidst tjente krone ned?

Budskabet er meget enkelt. Det kan kun lade sig gøre i et interessant omfang, hvis man også er indstillet på at finansiere disse lettelser i skatten på indkomst ad andre kilder, ved at bruge andre skatteformer kraftigere, ved at beskatte, som Socialdemokratiet har foreslået, værdistigninger og gevinster kraftigere, lave mere omfattende ændringer i skattesystemets indretning.

Skattestoppet er i det hele taget en mærkværdig størrelse, for det er jo blevet noget teologi, som regeringen er meget glad for, men logikken i det er meget svær at forstå for befolkningen. En særskat på lejerne i det almennyttige boligbyggeri er ikke nogen skat, som er omfattet af skattestoppet. Et hop opad i betalingen for at køre med kollektiv trafik på 300-400 mio. kr. er ikke noget brud på skattestoppet. Brugerbetaling på efteruddannelse på aftenskoler er ikke noget brud på skattestoppet, nej, det er slet ikke skat. Det har jo i øvrigt heller ikke noget med skattestop at gøre, hvis man tjener flere penge, for så betaler man selvfølgelig mere skat.

Det er i virkeligheden kun, hvis ens ejendom skulle være så uheldig at stige i pris, at man ikke skal betale mere i skat. Så skattestoppet er effektivt over for villaejere på nordkysten her på Sjælland, men det er ikke effektivt over for dem, der vil køre med bus, eller dem, der vil bo til leje, eller den meget, meget store del af den danske befolkning. Skattestoppet er et mærkeligt dyr, som forhindrer fornuftige fordelingspolitiske rimelige og samfundsøkonomiske relevante omlægninger af vores skattesystem.

Så kan man i øvrigt undre sig over regeringens hele fordelingspolitik, også når man tænker på, hvad regeringen har udrettet med den lavest lønnede halvdel af arbejdsmarkedets pensionsrettigheder ved omlægningen af Den Særlige Pensionsordning, og tænker på regeringens manglende vilje til at gribe ind over for de mange milliarder, der bliver sluppet løs til nogle ganske enkelte kommuner ved salg af elværker m.v.

Jeg skal gøre nogle få afsluttende bemærkninger om boligpolitikken, uddannelsespolitikken, miljøpolitikken og sygehuspolitikken, og tiden kræver, at det bliver meget stikordspræget.

På boligområdet mener jeg, at grundproblemet er, at der bygges for lidt og bygges for dyrt. Vi skal have nogle forpligtende aftaler med kommunerne om et større byggeomfang, især i hovedstadsområdet. Hele regeringens indsats på området er jo netto nedskæringer, og ikke at man vil gøre mere, som man bryster sig af. Man forhindrer kommunerne i at låne til deres indskudskapital, så de kan holde byggeomfanget oppe. Man skærer ned på byfornyelsen, og så bruger man reelt 100 mio. kr. til nogle ungdomsboliger, som vi i øvrigt ikke ved, hvordan skal komme op at stå. Det er pauvert, og det er ikke noget svar på det, der er udfordringen på det danske boligmarked, hvis vi skal undgå, at det

bliver stadig sværere for en ny generation at etablere sig med en bolig.

På uddannelsesområdet er Socialdemokratiet stærkt optaget af at gå ind og være medansvarlig for at videreudvikle den danske folkeskole. Den er grundpillen i vores uddannelsessystem, den skal give barnet, den enkelte, grundlag for en alsidig udvikling. Den skal sikre og udvikle fælles værdier, forståelse og tolerance. De teknologiske muligheder er enorme. Dem skal vi bruge. Hver enkelt skal blive i stand til at udnytte dem.

Statsministeren tegnede ikke disse gode perspektiver for folkeskolen i sin åbningstale. Med formuleringer som »jeg skal sige det ligeud, jeg mener, at børn og unge går i skole for at lære noget, og vi skal gøre op med den udliggende skole, hvor man siger, at hvad alle ikke kan lære, skal ingen lære«, kom statsministeren i virkeligheden med nogle dumsmarte bemærkninger, der ytrede mistillid til folkeskolen, til eleverne, til lærerne og til forældrene.

Kl. 11.45

Hvorfor ikke i stedet bygge lidt positivt op, notere sig de resultater, der er, nemlig at børnene er glade for at gå i skole og motiverede for at lære, og så i øvrigt tage mod en udstrakt hånd fra os andre om, at vi gerne vil sikre at skolen bliver endnu bedre til at udvikle børns faglige, sociale og personlige kompetencer?

Vores erfaringer med regeringen og folkeskoleforlig er jo ikke gode. Det forrige har regeringen brudt, men til trods for det møder vi op til forhandlingerne med det formål at skabe et nyt bredt folkeskoleforlig, for det fortjener skolen.

Miljøet var jo ligesom kulturen så underlig fraværende i statsministerens åbningstale. Socialdemokratiet ønsker en offensiv miljøpolitik fortsat. Danmark skal ikke være et rigt land med en fattig natur. Vi skal være et rigt land med en rig natur. Det kommer ikke af sig selv. Derfor har vi foreslået en naturreform med initiativer, der skal beskytte og bevare, initiativer, der skal skabe helt ny natur, mere skov i nærheden af byerne osv. Samtidig vil vi sætte ind mod forureningen fra landbruget ved at stille langt mere præcise og lige så stærke krav til landbrugserhvervet som til andre erhverv.

Må jeg slutte med at sige, at vi selvfølgelig ligesom regeringen er meget optaget af, at sygehusvæsenet kommer til at fungere bedre, at ventetiderne kommer ned, og at kvaliteten kommer op, men vi er meget bekymrede over en selvgroet, uigennemtænkt privatisering af det danske

sundhedsvæsen, og derfor skal jeg på Socialdemokratiets vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»For at sikre et velfungerende offentligt sygehusvæsen med fri og lige adgang pålægger Folketinget regeringen at fremsætte lovforslag, som forhindrer amterne i at privatisere offentlige sygehuse gennem salg eller udlejning af sygehusbygninger med apparatur og tekniske installationer til private og samtidig indgå aftaler om køb af sygehusydelse.

Såfremt amter vælger at sælge offentlige sygehuse, inden ovenstående lovgivning er vedtaget af Folketinget, pålægges regeringen at meddele amterne, at

- salg inden for ovenstående rammer vil blive anset for sale and lease back med fuld deponeringspligt,
- regeringen ikke agter at benytte reglerne for dispensation fra deponeringsreglerne med baggrund i aftalen med amterne om offentligt-privat samarbejde i forbindelse med salg af offentlige sygehuse.

Lovforslaget om forbud mod salg af offentlige sygehuse skal fremlægges og gennemføres hurtigst muligt og være gældende, indtil regeringens strukturkommission om kommuner og amter har færdiggjort sit arbejde og en ny struktur er vedtaget af Folketinget og ført ud i livet.« (Forslag til vedtagelse nr. V 1).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Jeg har foreløbig noteret tre korte bemærkninger. Det er hr. Jens Rohde, fru Pia Kjærsgaard og fru Line Barfod.

Kl. 11.50

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Skattestoppet er et mærkeligt dyr, sagde hr. Mogens Lykketoft. Det kan han selvfølgelig mene, men så vil jeg godt spørge, hvad sådan det videre perspektiv er i denne her røde sag, »Fremtidens velfærd – lavere skat på arbejde«, det socialdemokratiske skatteudspil. Hvad er det for en størrelse, og hvad er formålet egentlig med det?

Det forekommer mig meget uklart, eftersom vi ifølge Finansministeriets beregninger kan konstatere, at det vil koste erhvervslivet 11 mia. kr., at det vil koste 35.000 job, og så er der et hul på omkring 9 mia. kr. i statskassen. Hvad er perspektivet i dét?

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Jeg havde selvfølgelig regnet med, at hr. Jens Rohde ville komme op og vifte med et notat fra Finansministeriet, han nok ikke engang rigtig har læst og slet ikke har forstået. Det havde jeg såmænd regnet med.

Jeg vil godt sige, at der er to ting i det. Den ene er, at man påstår, at der mangler nogle penge, som faktisk ikke mangler. Det kan jeg uddybe. Den anden er, at man påstår, at det koster nogle arbejdspladser, hvis ikke lønudviklingen afdæmpes, men det er vores helt udtrykkelige forudsætning. Skal disse forslag og tanker føres ud i livet, vil vi også drage omsorg for, at den forudsætning et hundrede procent bliver opfyldt, og derfor er hele den der indvending irrelevant, og derfor har det forslag ikke negative beskæftigelsesvirkninger, men positive.

Så skal jeg i øvrigt give et citat af daværende hr. Anders Fogh Rasmussen fra den 24. januar 2001:

»Det regnestykke er så meningsløst og bygger på så falske forudsætninger, at jeg overhovedet ikke kan tage det seriøst.« »Jeg tror, at finansministeren får fremstillet den slags notater for at dække over, at regeringens egne tal viser, at der ingen problemer er med Venstres skattestop. Det er en desperat handling fra en desperat regering.«

Jeg tillader mig at udskifte Venstres skattestop med Socialdemokratiets skatteforslag.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er altså nødt til at sige til hr. Mogens Lykketoft, at statsministeren ikke skifter navn ligesom Socialdemokratiet, så det er ikke »daværende hr. Anders Fogh Rasmussen«. Jeg tror nok, at han stadig væk hedder det.

Kan vi lige få et klart svar på, om det, hr. Mogens Lykketoft siger her fra Folketingets talerstol, er, at de beregninger, som Finansministeriet har lavet, er fuldstændig hen i vejret, at Finansministeriets arbejde ikke er godt nok, at de mennesker, hvor størstedelen i sin tid vel egentlig er ansat af hr. Mogens Lykketoft selv, ikke har gjort

deres arbejde godt nok, at de udelukkende har udført et politisk arbejde? Er det det, hr. Mogens Lykketoft står og siger her fra talerstolen?

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Nej, jeg er helt overbevist om, at det, jeg står og siger her, kan de sagtens forstå meget hurtigereovre i Finansministeriet, end hr. Jens Rohde kan. Der er absolut ikke nogen generel kritik af Finansministeriets arbejde fra min side. Det var lidt en morsomhed. Jeg synes, at statsministeren skulle have det der citat.

Men det, man har gjort, er, at man har trukket nogle irrelevante forudsætninger for Socialdemokratiets forslag ind. Så har man i øvrigt leveret, og det takker jeg meget for, 30 siders omhyggelig og god dokumentation for de fornuftige fordelingsvirkninger og langsigtede positive beskæftigelsesvirkninger af dette forslag. Det er langt over, hvad vi har ressourcer til i opposition, og jeg er glad for, at det arbejde er udført.

Jeg har sådan set kun de to grundlæggende kommentarer til notatet, som fører på vildspor i tolkningen, lige præcis det vildspor, hr. Jens Rohde selvfølgelig løb ud ad, nemlig at man vil svække konkurrenceevnen ved ikke at sørge for nedvæltning af arbejdsgiverafgiften i lønnen, men det vil vi gøre, og at der skulle mangle nogle penge, men det gør der ikke. Det kan jeg godt forklare mine gamle medarbejdere i Finansministeriet på meget kort tid, så vi kan sådan set bare aftale, at vi holder et lille møde om det.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Der var måske også ting, som jeg godt kunne tænke mig at holde et lille møde om. Jeg synes, der manglede et meget, meget væsentligt element i den socialdemokratiske ordførers tale, og det er hele indvandringsspørgsmålet. Det er jo et spørgsmål, som har tændt Socialdemokratiet eller Socialdemokraterne, eller hvordan det nu er, igennem mange måneder, faktisk igennem flere år.

Kl. 11.55

Jeg vil godt høre, hvordan Socialdemokratiet stiller sig, for man må da have forholdt sig til det, specielt efter den debat, der har været både inden for og uden for Socialdemokratiet. Jeg tror, at der er mange socialdemokrater, måske også mange Vestegnsborgmestre, som har siddet og lyttet til denne debat, der har undret sig over,

at Socialdemokratiet slet ikke kom ind på det i ordførertalen.

Drejer det sig for Socialdemokratiet om antal-
let af fremmede, der kommer til Danmark? Dre-
jer det sig for Socialdemokratiet om at fastholde
de stramninger, som regeringen og Dansk Folke-
parti har foretaget, eller vil Socialdemokratiet,
hvis ulykken skulle ske, at de på et tidspunkt
kommer tilbage til regeringsmagten, hvilket vi
ikke tror på, lempe det igen?

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Jeg gik ikke så detaljeret ind i dette emne, for jeg mener faktisk, at jeg som Socialdemokratiets ordfører også før sommerferien gjorde meget klart, hvad vi havde af holdninger til det, der er gennemført på udlændingeområdet. Det gjorde jeg krystalklart.

Jeg sagde, at der er to punkter, som vi udtryk-
kelig vil lave om, nemlig de to 7-års-regler. Så
har vi nogle problemer med retssikkerheden i
noget af det, der er gennemført på familiesam-
menføringsområdet. Her må vi i lyset af den
måde, det bliver administreret på, se på, hvilke
krav det vil stille om ændringer.

Vi lægger ikke op til en generel afskaffelse af
det, der nu er vedtaget. Det ved Vestegnsborg-
mestrene godt. Derfor har de ikke noget behov
for at få yderligere uddybning fra min side.

Men der er måske brug for, at alle, der inte-
resserer sig meget for de globale folkevandringer,
hæfter sig lidt mere ved det, som jeg faktisk
berørte i mit indlæg: Vi løser ingen af de udford-
ringer, der her er på tale, alene gennem regule-
ringer i dansk lovgivning. De nødvendige for-
udsætninger er knyttet til, at vi har en fælles-
europæisk asyl- og indvandringspolitik, og at vi
supplerer den med en fælleseuropæisk indsats
for at skabe tålelige levevilkår i andre dele af
verden.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det er notorisk forkert. Det var udelukkende en
national, indenrigspolitisk beslutning, der gjorde,
at Danmark i 1983 gennemførte en ny ud-
lændingelov, naturligvis med Socialdemokratiet
og desværre også med Venstre og De Konserva-
tive. Sådan var det. Det havde intet, intet, intet
med EU at gøre.

Er det ikke korrekt, at antallet af fremmede,
der kommer til Danmark, er faldet mærkbart,

drastisk, efter at man efter novembervalget fore-
tog nogle stramninger i dansk udlændingelov-
givning? Er det ikke korrekt, at Sverige er ved at
få et gigantproblem, fordi de indtil videre ikke
vil foretage nogen stramninger, og at antallet nu
pludselig er begyndt at blive et emne og et pro-
blem i Sverige?

Derfor bliver jeg nødt til at afkræve hr. Mo-
gens Lykketoft et svar: Hvordan ser Socialdemo-
kratiet på antallet? Er det antallet, der er afgø-
rende, eller er det fuldstændig ligegyldigt? Det
er ikke klart i forhold til Socialdemokratiets poli-
tik.

(Kort bemærkning).

Mogens Lykketoft (S):

Selvfølgelig er et meget stort antal, der kommer
med en helt fremmed baggrund, et selvstændigt
problem i forhold til at integrere dem tilstrække-
ligt godt. Det er der jo ingen diskussion om.

Men jeg har indtrykket af, at Socialdemokra-
tiet og regeringen på dette punkt har fuldstæn-
dig identisk tilgang. Man kan selvfølgelig ikke
opstille et bestemt antal i loven og sige, at så
mange må der komme ind. Man er nødt til at
lave regler, der siger, hvad det er for nogle men-
nesker, der på hvilke betingelser kan få adgang
til vores samfund. Vi skriver da ikke kvoter ind i
vores lovgivning, og så står der nogle i kø, som
opfylder nogle konventionskrav på grund af en
eller anden konflikt, der er blusset op.

Kl. 12.00

Det har jeg heller ikke indtryk af er regerin-
gens tilgang til det her spørgsmål. Men hvis jeg
har misforstået regeringens politik, vil jeg da
meget gerne have integrationsministeren op og
korrigere mig.

Jeg forstår jo godt bekymringen for, hvor me-
get man kan håndtere. Måden at regulere på er
der selvfølgelig regler for. Det var der under den
forrige regering, det er der under den nuværen-
de regering, og det vil det være under enhver
fremtidig regering, ligegyldig hvor mange ind-
læg fru Pia Kjærsgaard holder om antallet.

Formanden:

Der bliver nu en pause i forhandlingerne. De øv-
rige korte bemærkninger til hr. Mogens Lykke-
toft vil blive afviklet efter frokostpausen.

Inden jeg ringer med klokken, har jeg nogle
fremsættelser af lovforslag.

Jeg skal oplyse, inden medlemmerne forlader
salen, at mødet bliver genoptaget i dag kl. 13.00.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om medicinsk udstyr.
(Lovforslag nr. L 10).

Finansministeren (Thor Pedersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om tjenestemandspension, lov om vederlag og pension m.v. for ministre og lov om åremålsansættelse af tjenestemænd og ansatte på tjenestemandslignende vilkår. (Ændringer som følge af førtidspensionsreformen, ændringer om tillæg til pensionister under 65 år hhv. 67 år samt ændringer som følge af indførelse af nye lønsystemer i staten).
(Lovforslag nr. L 20).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om udstationering af lønmodtagere. (Forlængelse af revisionsfrist og tilføjelse af arbejdstidsloven).
(Lovforslag nr. L 27).

Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, lov om Lønmodtagernes Garantifond m.fl. love. (Bortfald af ATP-kompensationsordningen).
(Lovforslag nr. L 28).

Medlemmer af Folketinget Kamal Qureshi (SF), Aage Frandsen (SF) og Lene Garsdal (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren:

»Hvilke konkrete tiltag agter regeringen at iværksætte for at forebygge de store folkesygdomme?«
(Forespørgsel nr. F 8).

Medlemmer af Folketinget Aage Frandsen (SF) og Holger K. Nielsen (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til statsministeren og justitsministeren:

»Er den nuværende regering enig i den opfattelse af embedsmænds rådgivning og bistand til regering og ministre, som fremgik af redegørelse nr. R 2 af 4. oktober 2001, og hvordan opfatter regeringen de særlige rådgiveres bistand og rådgivning, når de optræder som presserådgivere og spindoktorer for ministre?«
(Forespørgsel nr. F 9).

Medlemmer af Folketinget Lene Garsdal (SF), Aage Frandsen (SF) og Ole Sohn (SF) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til beskæftigelsesministeren:

»Hvordan vil regeringen sikre, at der inden 2005 sker en reduktion af anmeldte alvorlige arbejdsulykker, psykosociale risikofaktorer, ensidigt gentaget arbejde samt skader som følge af tunge løft, jf. regeringens tidligere udtalelser herom?«
(Forespørgsel nr. F 10).

Medlemmer af Folketinget Keld Albrechtsen (EL) og Line Barfod (EL) har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til fødevarerministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om EU's midtvejs-evaluering af landbrugspolitikken og de initiativer, som den danske regering i den forbindelse vil foretage for at opnå en hurtig afvikling af EU's landbrugsstøtteordninger?«
(Forespørgsel nr. F 11).

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 12.03

Mødet genoptaget kl. 13.00

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Poul Nødgaard):
Miljøministeren (Hans Christian Schmidt) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte: